

PEKELNÁ TOVÁRNA

Kurt Mahr

„V historickém muzeu v Alice Springs v Austrálii mají podivuhodnou knihu. Pochází z roku 2399 a napsal ji muž jménem August E. Blenheim, na něhož už se dávno zapomnělo. Kniha se jmenuje NEBEZPEČÍ TECHNOLOGICKÉ EXPANZE. Leží ve skleněné vitríně, otevřená na straně 274/275. Na straně 274 je totiž ona zvláštnost, která z jinak bezcenného svazku činí muzejní exponát. August E. Blenheim tam v poměrně krátkém odstavci píše: Bude-li rozvoj technologie i nadále pokračovat svým dosavadním tempem, spatříme brzy - především na poli biologie a kybernetiky, které se spojí v nové odvětví s názvem BIO-NETIKA - takové věci, které nebude možné označit jinak, než jako groteskní a odpudivé.

Na okraji stránky vedle tohoto odstavce je rukou napsaná poznámka:

Say it again, Charlie!

Poznámka byla napsána jednou z propisovacích tužek, obvyklých ve třetím století. Průzkumy ukázaly, že se uhlík, který tvoří podstatnou část zaschlé tekutiny, skládá téměř půl napůl z izotopů C-12 a C-13. Na Zemi a na všech dosud známých planetách galaxie se však uhlík skládá z téměř devadesáti -devíti procent z izotopu C-12 a pouze onen nepatrný zbytek tvoří C-13. Z analýzy tedy vyplývá jediný závěr: propisovačka byla vyrobena na některé planetě v Andromedě.

Tato kvapně načmáraná poznámka je tím, co činí knihu pozoruhodnou. Autora epigramu neznáme. Víme však, že to musel být někdo z těch, kdo se jako první odvážili proniknout to hvězdných dalek cizí mléčné dráhy. Jaké neobvyklé věci

musel vidět a zažít, než vepsal do knihy ona čtyři slova?"

Z úvodníku novin North-Australian Gazette, 20. dubna 3677. Autor se v kruhu přátel přiznal, že ho napsal jen proto, protože nevěděl, čím jiným zaplnit prázdné místo.

1.

CREST III, nejmocnější loď, jakou kdy lidstvo postavilo, se nacházela pět světelných hodin od History, nejpodivuhodnější planety, jakou člověk kdy spatřil.

Spic Snider seděl ve své malé zaměřovací kabině a četl. Kabina byla právě tak velká, že když se Spic zaklonil se židlí úplně dozadu, mohl se opřít o zadní stěnu a nohy s lehce pokrčenými koleny si natáhnout pod pult.

Náhle ho vyrušil světlý blesk, který kmital sem a tam po stěnách kabiny. Spic upustil knihu a zarazil se. Na okamžik si nebyl jistý, jestli opravdu něco viděl. Po pětihodinové službě někdy oči vypovídají službu.

Pak pohlédl na energetický lokátor. Ještě před minutou tam viděl malý, ostrý světelný bod slunce His-to a rozmazanou skvrnu planety History. Podle názoru vědců pocházela rozmazaná skvrna od monstrózního energetického pole, obklopujícího planetu. Bylo pravděpodobné, že právě toto pole propůjčuje obyvatelům History věčnou mladost a jako kompenzaci zatemněnou mysl.

Skvrna nyní zmizela.

Zářil už jen světelný bod slunce.

Spic uhodil pěstí do poplašného tlačítka. Pak sáhl po interkomu. Stiskl rudé nouzové tlačítko a v příštím okamžiku se před ním vynořila rozčilená tvář službu konajícího důstojníka. Nadporučík Ernie Logan trpěl vysokým tlakem a málokdy ho bylo možné vidět bez kapiček potu na čele.

„Co se děje?“ vybafl na Špice.

Spic udělal znužený obličej a řekl mu, co právě viděl.

„A to hned vyhlásíte poplach?“ vrčel Logan. „Nebesa vědí, co to bylo za bezvýznamný efekt...“

„Služební předpisy patnáct, sekce dvě, pane,“ opáčil Spic se

stoickým klidem. „ve stavu pohotovosti je mou povinností ohlásit vám každé pozorování, které považuji za neobvyklé.”

„Nemusel jste vyhlašovat poplach,” bručel Logan.

„Služební předpisy osmnáct, sekce...”

„Nesmysl! Zůstaňte na místě. Zaříd'te, aby se záznamy z vašich přístrojů okamžitě dostaly do laboratoře.”

„Ano, pane.”

Tím byl pro Špice případ vyřízený. Poručík Spic Snider, dvacet dva let, nevěděl, co by si se svým pozorováním mohl počít. Jeho znalosti o planetě History se omezovaly na jméno, velikost a podobně. Kromě toho zaslechl Spic pověsti o tom, že na History žijí podivné bytosti, které nestárnou, a příčinou tohoto jevu že je pole kolem planety. Spic se sám sebe ptal, jak je vlastně možné, že sedí v mrňavém kamrlíku milión a půl světelných let od Země, v obrovské lodi, oklope-né nepříteli ze všech stran a má v nejlepším případě šanci jedna ku deseti, že se ještě někdy vrátí domů -a to všechno, aniž by vlastně věděl, oč jde.

Věděl pochopitelně, že Solární impérium bylo z důvodů zachování vlastní existence donuceno proniknout do Mlhoviny Andromeda a zřídit tam základnu. To věděl každý, dokonce i děti. Ale jaký smysl měla akce, v níž se v současnosti nacházela CREST III, jak daleko byl nepřítel a co se má stát dále, o tom neměl poručík Snider ani ponětí.

Spic nebyl žádný nadšený voják. Stal se důstojníkem, protože to jeho rodina od něj očekávala. Dosud se příliš nezajímal o to, co smí vědět a co ne. Teď se však jeho postoj změnil. Chtěl vědět, o co jde! je přece důstojník, krucinál! Jak má pracovat, když neví, co vlastně dělá? Později, když Spic vzpomínal na ony minuty v malé zaměřovací kabině, si nebyl jistý, jestli přece jen neměl raději zůstat malým, bezvýznamným a nevědomým poručíkem. V každém případě by si tak ušetřil hodně šedivých vlasů.

V osmnáct hodin palubního času byl Spic vystřídán. Vydal se hledat Logana. Erniemu Loganovi končila služba stejně jako

jemu. Spic neznal jeho zvyky, ale předpokládal, že by mohl nadporučíka najít u večeře. Když vešel do důstojnické jídelny, na první pohled zjistil, že ho jeho instinkt nezklamal. Ernie Logan seděl sám u stolu a intenzívně se věnoval mimořádně obrovskému steaku.

„Dovolíte, abych si přisedl?“ zeptal se Spic zdvořile.

Logan polkl velké sousto a neochotně přikývl.

„Posad'te se,“ zabručel. „Místa je dost.“

Loganův věk bylo těžké odhadnout. Mohlo mu být něco mezi třiceti a čtyřiceti. Byl to obr, ale zdálo se, že se skládá hlavně z tuku. Oči měl vodnaté a nedůvěřivé.

„Tak, co je?“ zeptal se zhurta.

„Co, co?“ opáčil Spic. Už si nebyl tak jistý, jestli byl tohle nejlepší nápad.

„Nesednete si ke mně přece jen tak,“ pokračoval Logan.

„Tak co chcete?“

„Mám takovou žádost,“ řekl Spic.

„Ach ne!“ zasténal Logan.

„Chtěl bych vědět, oč v tomhle podniku jde.“

„Proč?“

Spic čekal všechny, možné protiotázky, ale tuhle ne. Nevěřící na Logana zíral.

„Proč?“ opakoval potom. „Jsem důstojník a mám plnit povinnosti. Jak mám být ve věci celým srdcem, když nevím, oč jde?“

„Znáte bezpečnostní předpisy.“

Jsme v oblasti vlivu nepřítele, od kterého můžeme čekat cokoli. Když každý zajatec předestře nepříteli naše plány a záměry do posledního detailu, bude brzy po nás.“

„To chápu,“ odpověděl Spic rychle, „a také nechci znát celý plán, jen základní fakta. Proč jsme zrovna tady, to bych rád věděl.“

„Jste mladý poručík, Snidere. Proč nepočkáte čtyři nebo pět let, až vás povýší? Pak už vám řeknou, o co jde.“

„Špatně jste mě pochopil, pane,“ nedal se odbýt Spic.

„Nechtěl jsem z vás ždímat informace. Jsem přesvědčen, že víte zrovna tak málo jako já a v podstatě vás to vůbec nezajímá, protože vždycky uděláte to, co vám řeknou, ať už plánu v pozadí rozumíte nebo ne. Co jsem chtěl, pane, bylo požádat vás, abyste zapůsobil na majora Olsona, aby poskytoval mladším důstojníkům podstatné informace. Budeme-li vědět, o co jde, bude pro nás snazší plnit své povinnosti. Bezpečnostní předpisy jsou užitečné, ale bez určité minimální míry důvěry k nižším důstojníkům, kteří mají bezprostřední kontakt s mužstvem, se podle mého názoru nedá realizovat akce, jako je tato. Je mi líto, pane, že jste mě špatně pochopil.“

Logan pomalu vstal ze židle. Obličej měl nepřírozně červený a na čele

se mu perlily kapky potu. Spic rovněž povstal, jak se na nižšího důstojníka slušelo.

„Měl jste příležitost vyjádřit své názory,“ řekl Logan tak hlasitě, že sebou muži u baru trhli. „Ted’ jsem na řadě já. A já chci, abyste okamžitě opustil lokál. Jakmile vám skončí volno, hlase se u mě. Je to jasné?“

Spic se postavil do pozoru.

„Jasně, pane,“ řekl hoře.

„Jděte!“ zařval Logan.

Spic zasalutoval a otočil se k odchodu.

Tak započalo nepřátelství mezi nadporučíkem Loganem a poručíkem Špicem Sniderem, které sehrálo v dalších událostech ne nepodstatnou roli.

Spic zamířil rovnou do své kabiny, vykoupal se a lehl si do postele. Jeho dva spolubydlíci tam nebyli. Zato je viděl druhý den ráno. Crad Hopper a Poem Lagrange už o jeho výstupu s nadporučíkem Loganem slyšeli. Když se Spic ráno plížil do koupelny, posadili se na postelích a s pochopením se na něj šklebili.

Crad Hopper byl středně vysoký, silný muž. Na první pohled se zdálo, že by potřeboval odtučňovací kůru, ale ve

skutečnosti byl samý sval.

Crad měl nízké čelo a široký obličej, rámovaný hustými černými vlasy. Byl to nejšikovnější specialista na robotiku, jakého Spic znal.

Poem Lagrange byl úplně jiný. Byl drobný, menší než Crad, obličej měl úzký, čelo vysoké a oči modré. Vlasy měl světlé a řídké. Crad ho často zlobil, že do pěti let bude plešatý.

Spic se s Poémem a Gradem poprvé setkal před čtyřiceti dny, když byl přidělen na CREST III. Od té doby s nimi sdílel kabinu. I když byli zevnějškem každý jiný - Spic byl víc než o hlavu větší než Crad, byl hubený a svalnatý - přece se z nich rychle stali přátelé.

Spic se tedy zastavil před dveřmi do koupelny a řekl:

„Vím, teď začnete špičkovat na můj účet. Takže - co máte na skladě?" Poem zavrtěl hlavou.

„Nic takového, kamaráde," prohlásil. „Cítíme s tebou."

„Ano," zaburácel Crad. „Přesně tak. Nechtěli bychom být v tvé kůži."

Spic protáhl obličej.

„No, myslím, že jsem si to zavařil sám."

„V každém případě s tebou cítíme," ujišťoval ho Poem.

„Na to se můžeš spolehnout," dodal Crad a klesl zase na postel.

Spic se oblékl a vydal se do kanceláře nadporučíka Logana. Logan opětoval jeho pozdrav nedbale a bylo vidět, jak si celou situaci vychutnává.

„Pohov, poručíku," vyzval Špice. „Budete to potřebovat."

Vtom zabzučel interkom.

Logan sebou trhl a vztekle se na přístroj podíval. Spic nevěděl, oč v rozhovoru jde. Slyšel jen Loganovo ujišťování: „Ano, pane... jistě, pane... okamžitě..."

Když se nadporučík na Spice znovu podíval, odrážel jeho pohled podivnou směs nenávisti a poraženectví.

„Nevím, jaký čert vás to vždycky vytáhne z bryndy," štěkl Logan, „Ale v každém případě vás chce co nejdřív vidět major

Olson."

Spic zasalutoval a odešel.

Olsonova kancelář, administrativní centrála technicko-vědecké sekce, byla na hlavní chodbě. Spic si cestou marně lámal hlavu, co od něj major může chtít. Zaklepal, a byl okamžitě vyzván, aby vstoupil.

Major mu nabídl židli a cigaretu, sám si zapálil, a pak začal: „Z vašich papírů jsem se dozvěděl, že jste odborník na hyperpole. Mám pro vás důležitý úkol, poručíku. Tam dole na History se před nedávném stalo něco, co může být důležité -a nebo také ne. Z dálky se o tom nemůžeme přesvědčit. Někdo to musí zjistit na místě.

Vybral jsem vás."

2.

Před čtyřmi dny přistáli na History mutanti Rakal a Tronar Woolverové, aby planetu prozkoumali. Nalezli svět, kde žili lidé - lidé ze Země -všech epoch. Planeta byla ovládána z podmořské základny Tefrodů. Tef-rodí přítomnost dvojčat zpozorovali a pronásledovali je. Z posledních sil se mutantům podařilo z History uniknout. Když se dostali na palubu CRESTU III, doprovázel je major Bari Staunder, který byl před třiceti sedmi lety odvečen na History neznámou silou po bitvě s Bluesany.

Otázka, proč existuje v srdci cizí galaxie, milión a půl světelných let daleko od Země, planeta, na níž jsou shromážděny všechny vývojové etapy Země, od té doby trápila Perryho Rhodana a jeho nejbližší spolupracovníky.

Pak přišel Špicův objev. Podivuhodná energetická slupka obalující History, rázem zmizela. Perry Rhodan v tom viděl víc, než jen fyzikální fenomén. Dosud nebylo jasné, co propůjčuje lidem na History takřka věčný život. Dokud nebude tato otázka objasněna, zdálo se smysluplné věřit, že právě energetická slupka zapřičiňuje eliminaci procesu stárnutí. Bylo tedy možné, že lidi na History čeká strašlivý osud.

Perry Rhodan byl donucen jednat. Musel najít kompromis mezi povinností starat se o bezpečnost své lodi a mezi zodpovědností za lidské životy na History.

Rozhodl se, že na History musí být poslán jeden jediný muž. Jedině malý dopravní prostředek může na planetě přistát nepozorovaně. Onen muž musí být specialista na hyperpole. Jeho úkolem bude zjistit, má-li náhlé zmizení pole vliv na nedobrovolné obyvatele History a pokud takový vliv neobjeví, hledat příčinu věčné mladosti, která vedla k tomu, že na podivuhodné planetě žili vedle sebe neandrtálci a lidé nového věku.

Spic byl na cestě k hangáru 15 a uvažoval, jestli by mu tirády nadporučíka Logana nakonec nebyly milejší, než když ho takovýmhle způsobem před nimi zachránil major Olson. Všechno muselo jít rychle. Šlo o každou minutu. Z tisíce lidí na palubě CRESTU III byl vybrán zrovna on. Ironií osudu splnil major Olson jeho přání a vysvětlil mu, oč jde. Státisíce lidí byly možná v nebezpečí. Bylo třeba postarat se o ně. To Spic chápal. Ale byl by šťastnější, kdyby o tom nikdy neslyšel, kdyby byl stále ještě tak nevědomý jako včera a kdyby neměl na krku úkol od majora Olsona.

V hangáru č. 15 už pro něj bylo vše připraveno. Dostal ochranný skafandr a zbraně a byla mu přidělena Korveta P-211. Spic se vyšplhal do kabiny a o několik minut později odstartoval. Ani necítil, jak stroj přešel do lineárního letu. Stejně nepozorovaně proběhl i návrat do Einsteinova vesmíru.

Spic byl zkušený pilot a klidnými pohyby vedl Korvetu přímo k History. Věděl, že tefrodské základny jsou rozmístěny poměrně řídky. Otázka byla, podaří-li se mu zmizet za horizontem dříve, než by ho mohla zasáhnout první dálkově řízená střela.

Korveta se vřítla do vrchních vrstev atmosféry planety. Pod ním se v groteskní formě rozkládal na obrovské, fialově zářící vodní ploše dlouhý, mnohonásobně rozvětvený kontinent.

Obrazovka lokátoru byla stále ještě prázdná. Ještě ho nikdo nezpozoroval. A každou vteřinou byly jeho vyhlídky lepší.

ve výšce patnácti kilometrů přešel do horizontálního letu a snížil rychlost na 3 machy. Dole pod ním se táhlo rozeklané pobřeží neznámého kontinentu, protkaného spoustou řek. Nikde nebyly patrné známky osídlení.

Spic věděl, že je daleko od zóny, v níž se zdržovala Woolverova dvojčata. Nevěděl ani, jestli tu vůbec žijí lidé. Bylo možné, že Tefrodi umístili všechny obyvatele své kosmické „zoologické zahrady“ na jiný kontinent. V tom případě by musel letět dál a riziko objevení by se zvětšilo.

Klesal až do tří kilometrů. Padesát kilometrů od pobřeží se země začala zdvíhat. Nízké, okrouhlé kopce se táhly kam oko dohlédlo. V pozadí se tyčily špičaté horské štíty. Zem byla porostlá travou, jen málokde byl les. Řeky tu připomínaly spíš potoky.

Spic letěl sto kilometrů, až se dostal téměř k úpatí hor. Byl si skoro jistý, že v horách žádná lidská sídla nenajde. Krajina vypadala prázdně a opuštěně. Vypadalo to, že se dostal na špatný kontinent.

Už se chystal vytáhnout stroj opět do výšky a přeletět pohoří, když zahlédl vesnici. Tvořily ji okrouhlé chatrče s deskovými střechami. Kolem dokola se táhla palisáda, která ze Špicova pohledu vypadala jako tenký černý kruh vesnice ležela poblíž lesíku, v údolíčku mezi dvěma kopci. Z jednoho kopce stékal úzký potok. Na jedné straně mizel pod palisádou a na druhé straně zase vytékal.

Spic nemusel dlouho přemýšlet, kde už takové vesnice viděl. Každá učebnice dějepisu obsahovala kresby podobných sídel. Tak vypadaly před pěti sty lety vesnice v Togu a v Horní Voltě.

Spic přistál dvě stě metrů od vesnice a pečlivě si překontroloval zbraně. Rychle a přesto opatrně se pohyboval vysokou travou směrem k palisádám. Ani z vesnice ani odjinud se neozval sebemenší zvuk. Krajina vypadala jako po vymření.

I když slunce stálo téměř v zenitu, vydávalo jen slabé, narudlé světlo, které namáhalo oči.

Špicovy nervy byly napjaté k prasknutí, když dorazil k palisádě. Musel ji obejít ze tří čtvrtin, než konečně objevil bránu. Byla dokořán. Spic nahlédl dovnitř a spatřil muže, ležícího uprostřed plácku mezi chatrčemi.

Několika rychlými kroky byl u něj. Nemusel ho prohlížet, aby pochopil, že je mrtvý. Ležel tam, jako by spal, ale vlasy měl dočista bílé, oči otevřené a z úst mu vylezlo několik brouků, vyděšených náhlým hlukem.

Muž byl černoch. Měl na sobě špinavou tógu a kolem hlavy čelenku z pestré látky. Spic se jí dotkl. Rozpadla se mu pod prsty na prach.

Šel dál. V chatrčích nikdo nebyl, ale primitivní nábytek a nástroje, které se všude válely, nasvědčovaly tomu, že byly ještě před nedávným obydlené. Spic si lámal hlavu, kam se všichni poděli. Myslel na muže, který ležel na plácku před chatrčemi a očividně zemřel na sešlost věkem.

Něco ho napadlo. Náhlé vypojení energetického pole planety mohlo v lidském organismu vyvolat zrychlený proces stárnutí. Za stovky nebo tisíce let prožitých v bezčase museli nyní zajatci Tefrodů zaplatit rychlým zestárnutím. Během několika hodin přeskočil organizmus roky a desetiletí přirozeného procesu stárnutí, a bytost, která byla na počátku dne ještě pětiletým děckem, zemřela večer na sešlost věkem,

Tak to mohlo být, uvažoval Spic. Obyvatelé vesnice, kteří cítili svůj konec, opustili chatrče a ukryli se venku, aby zemřeli stejně, jak to před pěti sty lety dělali na Zemi.

Spic si byl svou hypotézou poměrně jistý. Pochopitelně bude muset najít dvě nebo tři další osídlení, aby měl jistotu. Ale už teď věděl, co uvidí, a ta myšlenka ho naplňovala smutkem a hořkostí. Netušil, kolik lidí bylo na History zavlčeno, ale podle líčení dvojčat Woolverových jich muselo být nejméně sto tisíc. Představa, že sto tisíc lidí bylo pouhým

stisknutím tlačítka odsouzeno k smrti, mu vzpěnila krev v žilách.

Byl tak zaujat svým hněvem, že to tiché, žalostné kňučení zaslechl až když bylo docela blízko. Vyděšeně strhl zbraň z ramene. Zpoza jedné chatrče se vynořil pes. Pohyboval se nejistě, jako by mu někdo dal napít

alkoholu. Velkýma, žalujícíma očima hleděl na Spica a očividně z posledních sil mířil přímo k němu. Pak se mu stulil u nohou a třel si záda o Špicovy boty.

Spic se sklonil a pohladil ho po srsti. Aniž si to uvědomil, pronášel ke zvířeti tichá, konejšivá slova, která mu měla ulehčit umírání. Mluvil dlouho a naléhavě a do očí mu přitom vstoupily slzy. Pes ležel tiše a spokojeně, oči blaženě zavřené.

Spic nevěděl, jak dlouho tam tak seděl. Pes už byl dávno mrtvý. Hladil mrtvé zvíře a jeho nenávisť k Tefrodům rostla a rostla. Nakonec vstal a otevřenou branou vyšel z vesnice, ani se neohlédl. Vrátil se ke Korvetě a napadlo ho, že by mohl zkusit najít podmořskou základnu Tefrodů, kterou objevili bratři Woolverové a shodit tam zápalnou pumu, ale rychle ten nápad zavrhl. Takový rozkaz nedostal, a nejspíš z dobrého důvodu. Tefrodi by ho sestřelili dávno před cílem.

Motory zavyly. Spic měl takový vztek, že je nechal pracovat na nejvyšší obrátky.

To byla jeho záchrana.

Byl ani ne dva kilometry vysoko, když těsně vedle vesnice vystřelil do výšky jasný blesk. Následoval bílý dým. Pak se objevil hřib atomové exploze.

Široce rozevřenýma očima, zkamenělý šokem, hleděl Spic dolů.

Střela už musela cíl zachytit a vypnout řídící mechanismy, když Korveta startovala. To bylo jediné možné vysvětlení. Špicovi běžel mráz po zádech, když si uvědomil, jak těsně ušel smrti.

ne že by si dělal falešné naděje. Tefrodi věděli, kde je.

Věděli to celou dobu - jen čekali na okamžik, kdy ho budou moci vyřídít co nejpohodlněji a s minimální námahou. Za to, že vyvážl, vděčil jediné šťastné náhodě. Od teď se ale bude muset kromě štěstí spoléhat i na své pilotské schopnosti.

Naposledy se ohlédl zpět. Vesnici už nebylo vidět, vše zakrýval hustý bílý dým. Spic myslel na starého muže a na psa. Jak osamělá a opuštěná byla jejich smrt... a pohřeb ve znamení hromu a blesku.

Přešel se strojem do horizontálního letu, aby měl lepší přehled. Korveta letěla k horám. Na obrazovce lokátoru se objevilo hejno drobných bodů. Spic nezměnil kurs. Za půl minuty objevil na obrazovce houf vznášedel, která se seskupila kolem jednoho vrcholku.

Čekají na mě, prolétlo Špicovi hlavou.

Za vteřinu se jeho podezření potvrdilo. Nepřátelská vznášedla začala střílet. Spic zvedl Korvetu prudce do výšky. Tefrodi si to představovali příliš jednoduše. Spic jim udělal čáru přes rozpočet. Zaútočil na ně. Měl dvě stě metrů výšky k dobru a z jihu ho kryla mohutná skalní zeď.

Zaútočil na Tefrody jako jestřáb na hejno slepic. Špicův hněv z něj udělal střelce, jakého Tefrodi ještě nespatriili. Před ním bylo asi dvacet vznášedel. Když už byl jen kilometr od nich a musel s Korvetou znovu do výšky, byly z deseti z nich už jen kouřící trosky.

Zbytek severní letky se dal na útěk.

Spic opsal ostrou zatáčku kolem vrcholku, až měl před sebou jižní část letky. Jeho nečekaný manévr protivníka zmátl. Tefrodi na jižní straně se teprve formovali, když na ně Spic zaútočil.

Řádil jako bůh pomsty ze starých ság. Před sebou obraz starého černocho a psa, který mu zemřel pod rukama, řítí se k Tefrodům a zničil deset z nich, než stačili pochopit, co se vlastně děje. I na něj bylo vypáleno několik střel, ale ochranné pole Korvety je bez problémů odrazilo. Spic udělal looping a vrátil se zpět. Zbývalo ještě asi deset tefrodských člunů, které

ted' prchaly na všechny strany. Spic zničil dva z nich, než se jim podařilo ukrýt se v hluboko zaříznutém údolí.

Spic se pomalu uklidňoval. Vyletěl výš, aby získal přehled. Najednou už si nebyl tak jist, jestli bylo správné pustit se do bitvy se vznášedly. Neměl si jich všímat a prosté letět dál. ty čtyři nebo pět minut, co trvala bitva, se Tefrodům hodily. Mezitím mohli zavolat posily.

Spic si byl dost jistý, že na něj někde číhají tefrodské jednotky, se kterými bude mnohem horší pořízení než se čluny.

Začal prudce stoupat. Zadal automaticce standardní lokalizační data rudého slunce a nechal si vypočítat nejvýhodnější kurs. Pak přikývl a stiskl zelené potvrzovací tlačítko, takže pozitronika mohla data předat přímo autopilotovi.

Když to toho nic nepřijde, mohl by zbytek letu strávit s rukama v klíně. Ušklíbl se. Byl si jistý, že něco už do toho přijde.

ve výšce tří set kilometrů začal bzučet lokátor. Spic s tím počítal. Předklonil se a pozoroval na obrazovce pět zářivě jasných bodů. Muselo se jednat o objekty mimořádné velikosti. Byly ted' dvanáct set kilometrů od něj a vzdálenost mezi nimi se rapidně zmenšovala.

Spic se zamračeně pousmál. Tak Tefrodi na něj posílají vesmírné lodě!

Nezměnil kurs, až mezi nimi bylo už jen šest set kilometrů, jeho svaly se napnuly. Každá vteřina, v níž se nic nestalo, potvrzovala, že zvolil správnou taktiku. Tefrodi si museli myslet, že je nezpozoroval. Čekali tedy, až ho budou mít přesně mezi sebou, aby ho měli jistého.

Korveta ted' letěla rychlostí téměř třicet kilometrů za vteřinu. Pak ji Spic strhl prudce stranou. Mimoděk začal počítat vteřiny.

...sedm...osm...

Vtom se rozzářilo ochranné pole. Protivník se vzpamatoval z překvapení a zahájil palbu. Spic si oddechl. Pole zářilo matně

do červena, znamenalo to, že střela ho jen škrábla. Tefrodi už překonali šok, ale jejich automaticke bude ještě nějakou chvíli trvat, než zaznamená jeho nový kurs.

Rychlost Korvety rostla každou vteřinou. Padesát kilometrů za vteřinu. . .sedmdesát.. .devadesát...

Druhý zásah! Tentokrát silnější. Ale Spic se pořád ještě smál. Vzdálenost mezi nimi tak vzrostla, že mu sotva budou moci vážně ublížit. Třetí zásah ochranné pole bez problémů absorbovalo. Korveta teď letěla rychlostí sto třicet kilometrů za vteřinu, nepřátelské lodě zmizely z obrazovky.

Spic se opřel v sedadle. Vyvázl. nepřítele vyšachoval. Zbytek bude hračka.

Vtom se Korveta prudce roztrásla. Obrazovka zářila tak jasně, že Spic musel na okamžik zavřít oči. Na vteřinu byl úplně ochromený. Když oči znovu otevřel, zářilo na obrazovce pět nových bodů, jeden vedle druhého.

Spic nevěděl, jak se tam dostaly. V žádném případě se nemohlo jednat o lodě, kterým právě unikl. Musely to být nové jednotky, a byly tak těsně u něj, že na nějaký úhybný manévr neměl šanci. Zbývala jediná cesta - středem!

Spic zvýšil výkon motorů. Rozblikala se varovná světýlka. Agregáty byly přetíženy. Spic se o to nestaral. Teď nešlo o to, jestli se na CREST vrátí s nepoškozenými motory. Šlo mu o život.

Nepřátelské lodě se blížily ohromující rychlostí. Spic ustaraně sledoval, že ochranné pole Korvety ztrácí energii, protože motory ji spotřebovávaly příliš mnoho. V tomto stavu byl zranitelnější než kdykoli předtím. Mohl jen doufat, že vysoká rychlost tuhle nevýhodu vyrovná.

Korveta se řítila linií nepřátelských jednotek. V těch několika málo vteřinách, které prošly od prvního zásahu, se její rychlost zvýšila na víc než tisíc kilometrů za vteřinu. Spic začal doufat. Po první salvě žádná další nenásledovala. Že by to Tefrodi vzdali? Zkoušeli novou taktiku?

Nepřátelské lodě zůstaly za Korvetou. Spic se ušklíbl. Ještě

tři nebo čtyři vteřiny a dokázal to!

Nepodařilo se.

Kabinou otřásl mohutný náraz. Spic byl katapultován do výšky. Narazil hlavou na strop a napůl v bezvědomí spadl zase dolů. Světlo zhaslo. Spic ležel na zemi vedle svého sedadla. Obrazovka byla temná. Na palubní desce nic nesvítilo. Druhý zásah musel udělat z Korvety vrak.

Jen antigrav ještě fungoval. Na palubě Korvety panovala obvyklá tíže a pomáhala Špicovi orientovat se v temnotě.

Tefrodi si nedají pokoj, dokud Kor-vetu zcela nezničí. Tím si byl jist. Každou vteřinu musel počítat s další salvou. A to bude konec.

Spic tápal tmou. Nemyslel na sebe. Měl za sebou pět let výcviku, který ho naučil, aby v okamžiku nebezpečí myslel na to, co říkají předpisy, a na nic jiného.

Jednal čistě mechanicky, když se zmatkem v kabině probojoval k malé nouzové vysílačce, která by fungovala i tehdy, když už by byly všechny ostatní přístroje na palubě zničeny.

Bylo třeba varovat CREST III. Nikdo na palubě vlajkové lodi nevěděl, že na History byly nepřátelské vesmírné lodě.

Spic se konečně zorientoval a našel hlavní tlačítko. Stiskl je a s ulehčením viděl, jak se rozsvítila zelená kontrolka. Zvedl mikrofon a zapnul vysílačku na nejvyšší výkon.

„P211 veliteli. P211 veliteli. Mayday. Mayday. Deset velkých nepřátelských jednotek v bezprostřední blízkosti cíle. Opakuji...”

Už se k tomu nedostal.

Něco mu podrazilo nohy a katapultovalo ho takovou rychlostí proti stěně, že na místě ztratil vědomí.

3.

Sonda, která byla na příkaz Perryho Rhodana vyslána až na vzdálenost dvacet miliónů kilometrů od History, ohlásila neobvyklou energetickou aktivitu v blízkosti planety. Na velitelském můstku se objevil sám Perry Rhodan a převzal

velení.

Impulsy pocházely jednoznačně z motorů kosmických lodí. Perry Rhodan vyhlásil poplach a nechal na můstek zavolat Icho Tolota. Haluťan se objevil za několik minut. Schody se trásly, když se jeho mohutná postava blížila k hlavnímu pultu. Když se usadil do křesla, zhotoveného speciálně pro něj, podlaha se zachvěla. Rhodan se otočil a vděčně Haluťanovi kývl. Pak se obrátil zpět ke kontrolnímu pultu. Sám vlastně přesně nevěděl, proč si nechal Haluťana zavolat. Nějak ho uklidňovalo, že má přátelského giganta nablízku.

A nebo šlo o něco víc?

Mezi Haluťany a Tefrody nebo jejich pány, kteří si říkali Mistři ostrovů existoval podivný vztah, který ještě nebyl Perry Rhodanovi úplně jasný - především proto, že počátek onoho vztahu ležel v tak daleké minulosti, že ani sám Icho Tolot neměl sebemenší ponětí, o co se jedná.

Skutečností bylo, že Tefrodi propadali panice, jakmile Haluťana spatřili. Tento efekt byl v nedávné minulosti pozorován opakovaně. Jakmile se na obrazovce objevil Icho Tolot, dali se Tefrodi na útěk. Bylo těžko pochopitelné, že pouhé spatření Icho Tolota je mohlo tak vyděsit - ačkoli je nutné přiznat, že Icho Tolot ani v nejmenším neodpovídal ani pozemšťánskému, ani tefrodskému ideálu krásy.

Tefrodi byli zkušení astronauti, kteří se na svých expedicích setkali s celým širokým spektrem bytostí a už dávno se museli odnaučit nechat se zastrašit fyzickým zjevem. Důvod musel být tedy někde jinde. Perry Rhodan nevěděl jistě, kde. Přijatelným vysvětlením bylo, že se Tefrodi a Haluťané kdysi v dávné minulosti setkali a Haluťané tehdy udělali na Tefrody takový dojem, že se jich děsili ještě teď.

Tato okolnost udělala z Icho Tolota jakýsi obranný prostředek. Perry Rhodan byl napůl přesvědčen o tom, že stačí, aby se obrova tvář objevila na obrazovce velitele tefrodské flotily, a celá flotila se dá na útěk.

Přiznal si, že právě to byl důvod, proč Haluťana zavolal na

můstek.

Přišlo nové zvláštní hlášení. Byly registrovány impulsy středně těžkých paprskových zbraní. Rhodanovo znepokojení rostlo. Na History nebylo nic, na co by se vyplatilo střílet z blasterů - ledaže by šlo o Korvetu poručíka Snidera. Ale Snider se ještě neozval. Bylo mu řečeno, aby vyslal nouzové volání, pokud by hrozilo nebezpečí, že se mu nepodaří vrátit se na CREST III.

Perry Rhodan aktivoval motory obrovské lodi. CREST III stála ještě stále klidně na místě, ale byl připraven v desetině vteřiny odstartovat s maximálním zrychlením.

Pak dorazilo nouzové volání Špice Snidera. Jakmile uslyšel první slovo, zapnul hlavní radista palubní interkomový systém. Každý mohl slyšet Sniderův chraplavý, vzrušený hlas a ránu, která sdělení náhle ukončila.

CREST III se dala do pohybu. Perry Rhodan doufal, že bude moci tento manévr ještě nějakou dobu oddalovat. Ale situace byla taková, že mu nic jiného nezbývalo. Sniderovo nouzové volání muselo Tefrody upozornit na to, že se v bezprostřední blízkosti nachází další nepřátelský objekt - pokud to ovšem nevěděli už dřív. Kde bylo deset vesmírných lodí, nebylo místo pro pochybnosti. Zakrátko začne hledání CRESTU III a loď její velikosti nešla přehlédnout.

Okamžitý útěk by bylo nejlepší řešení. Existovaly však dva důvody, proč Perry Rhodan zvolil až druhé nejlepší. Zaprvé stále ještě nevěděl, co se stalo na History, když vyhaslo energetické pole, a za druhé tu byla možnost, že by někde v blízkosti planety mohli objevit Korvetu Špice Snidera. Snider nemusel být mrtvý a nesluší se nechat svého muže na holičkách.

Patnáct vteřin po startu zmizela CREST III v lineárním vesmíru. Na obrazovkách se hluboká, sytá černá volného vesmíru přeměnila na matnou šed'. Místo množství pestrých hvězd teď na obrazovce bylo vidět pár rozmazaných teček. Zdálo se, že přírodní zákony, které byly zodpovědné za barvu

věcí, ztratily tady v hraniční zóně mezi dvěma vesmíry svou platnost. Černota Einsteinova vesmíru, která byla ve skutečnosti vyjádřením naprosté bezbarvosti, se stala onou matnou šedou, protože přístroje se nemohly rozhodnout, jestli to, co vidí, má anebo nemá barvu. Byl to strašidelný obraz, ale umožňoval orientaci a manévrování, a to bylo vše, oč astronautům šlo.

O několik vteřin později se obrovská loď, dvacet miliónů kilometrů před History, vrátila do Einsteinova vesmíru. Poplašné sirény se okamžitě spustily. Lokátory zaznamenaly deset objektů o velikosti kosmické lodi - nepřátelské lodě, o kterých hovořil Spic Snider.

CREST III mířila k malé načervenalé planetě. Rozkaz k palbě nebyl prozatím vydán. Perry Rhodan chtěl přenechat rozhodnutí o boji Tefro-dům.

Mohutná loď ubírala na rychlosti a blížila se k History. Deset tefrofských lodí, dvě skupiny po pěti, nezměnilo pozici. CREST III už musel být zpozorován. Napětí v centrále rostlo. Jak bude protivník reagovat? Vtom lokátory zachytily drobný, rychle se pohybující bod, který už téměř zmizel z obrazovky. Zpráva byla předána velení. Perry Rhodan přikázal, aby bod nespustili z očí. Za minutu bylo jasné, že se jedná o objekt velikosti Korvety. Pohyboval se rychlostí asi dva tisíce kilometrů za vteřinu na kursu, který směřoval k slunci Histo. Objekt nebyl řízen.

Perry Rhodan si byl jist, že se musí jednat o Korvetu Spice Snidera. Pravděpodobně byla těžce poškozená a Snider sám buď mrtvý nebo v bezvědomí. Nedostane-li se mu pomoci, zřítí se za půl hodiny do rudého slunce.

CREST III změnil kurs. S nejvyšším zrychlením se vydal za Korve-tou. Vzdálenost mezi nimi se rychle zmenšovala a muži na můstku se nyní soustředili na deset tefrofských lodí. Nejprve se zdálo, jako by zrněnu kursu pozemské lodi nechtěly vzít na vědomí. Zůstávaly dál na svém místě, jako by čekaly na něco důležitého.

Korveta Spice Snidera se nyní objevila na optické obrazovce - jako malý, lesklý bod, který se dal od houfu hvězd odlišit jen proto, že se pohyboval. Pohyb byl tím pomalejší, čím více přizpůsobovala CREST Hl rychlost a směr letu vraku. Obrovské brány hlavní hangárové výpusti se otevřely. Záchranná výprava byla připravená dopravit Špice Snidera a jeho Korvetu na palubu.

Pak se stalo něco, s čím už nikdo nepočítal. Deset tefrodských lodí se dalo do pohybu a zahájilo palbu na

CREST III. Musely sledovat záchranný manévr. Věděly, že CRESTU III bude trvat alespoň dvacet minut, než dostane Korvetu na palubu. Dvacet minut bude mít omezenou pohyblivost a nebude moci zcela využít své zbraně.

Perry Rhodan udílel klidným hlasem rozkazy. Záchranná akce nebude přerušena. Muži v hangáru měli za úkol pracovat co nejrychleji. Pozitronika určila kurs nepřátelských lodí a deset těžkých děl se obrátilo jejich směrem.

Tefrodi se maximální rychlostí přiblížili až na půl miliónu kilometrů. Pak začali brzdit a krátce poté obklopili CREST III v širokém kruhu.

Perry Rhodan jejich manévr ustaraně sledoval. Za normálních okolností by byla CREST III s deseti i více takovými loděmi snadno hotová. Ale nyní to bylo jiné.

Ted', když už bylo příliš pozdě, se dala taktika Tefrodů snadno prohlédnout. Mohli by Špice Snidera bez problémů zničit a tím zabránit tomu, aby se jeho informace kdy dostali k pozemským velitelům. Neudělali to, neboť se domnívali, že tak budou moci ulovit něco lepšího. Korveta se do tohoto vesmírného sektoru nemohla dostat sama. Nablízku musela být její mateřská loď. Šlo o to, vylákat ji z úkrytu. Počítali s tím, že pilot vraku vyšle nouzové volání. Mateřská loď mu přijde na pomoc a pokusí se dostat vrak na palubu, protože bylo možné, že pilot ještě žije.

To byla jejich taktika, a zatím si Tefrodi nemohli stěžovat, že by něco nevyšlo podle plánu.

Perry Rhodan se odvrátil stranou a prohlížel Halut'ana. Icho Tolot seděl nehnutě ve svém speciálním křesle a pozoroval panoramatickou obrazovku. Nejevil žádné známky rozčilení, i když jeho mozek už dávno rozpoznal nebezpečí situace.

Ozval se interkom.

„Vrak už je umístěn v tažném paprsku, pane," řekl nějaký chraplavý hlas.

„Dobře. Jak dlouho bude ještě trvat, než ho budeme mít na palubě?"

„Osm až deset minut, pane."

„Dobrá práce," pochválil Perry Rhodan. „Nějaké známky života pilota?"

„Zatím nic, pane."

Perry Rhodan ukončil rozhovor. Pohlédl na hodinky. Osm minut! Tefrodi zatím zaujali pozice a nehýbali se. Stále ještě nebylo jasné, co hodlají podniknout. Vhodný okamžik k zahájení palby byl teď. Proč nezaútočí?

Odpověď byla dramatická.

Na velké čtvercové obrazovce hyperkomu se objevila mužská postava. Podle uniformy to byl Tefrod, ale jeho zevnějšek byl natolik lidský, že bylo třeba oděvu, aby nebyl zaměněn za Pozemšťana. Perry Rhodan viděl, jak se muž narovnal, když si byl jist, že ho vidí, a na jeho tváři se objevil cynický, přezíravý úsměv. ' Muž začal mluvit. Použil svou mateřštinu, když řekl:

„Vzdejte to, Halut'ané! Nám neuniknete!"

Pak se stalo několik věcí najednou. Perry Rhodan cítil, jak ho neznámá síla táhne do výšky a ke straně. Ztratil rovnováhu a upadl. Když vzhlédl, spatřil před sebou obrovského Halut'ana. Odkulil se stranou a viděl teď i na obrazovku hyperkomu, kde se s přezíravým Tefrodem stala podivuhodná změna. Na svém přijímači teď totiž viděl Icho Tolota. Podle jeho slov bylo jasné, že počítal s tím, že na palubě CRESTU III jsou Halut'ané, a přesto ho pohled na Icho Tolota naplnil děsem, který se odrážel v jeho tváři.

Ozval se silný Haluťanův hlas.

„Přeceňuješ se, Tefrode," odpověděl stejným jazykem.
„Nejsme to my, kdo se vzdá. vy byste měli konečně pochopit, že už nemáte co vyhrát."

Obrazovka pohasla. Tefrod už nemohl pohled na Haluťana déle snášet. Perry Rhodan se znovu postavil, omámeně a trochu zmateně. Haluťan ho pozoroval se širokým omluvným úsměvem.

„je mi líto, příteli," řekl zastřeným hlasem, který přesto zněl jako burácení hromu. „Ale kdyby vás spatřil, bylo by po iluzi."

Perry Rhodan ho pochopil. Tefrodi se Haluťanů přišerně báli. Pro tuto chvíli bylo lepší, aby věřili, že CREST III je halutská loď.

To vše prolétlo Rhodanovi bleskově hlavou a pak se soustředil na další důležité věci. Z hangáru přišla zpráva, že záchranná akce bude za tři minuty dokončena. Na můstku panovalo napjaté ticho. Důstojníci si uvědomovali, že Tefrodi sice mají z Haluťanů strach, ale to, co říkal muž na obrazovce nenaznačovalo, že by jim strach bránil v útoku.

Každou vteřinou, která uplynula, byly vyhlídky CRESTU III lepší, ale ještě zbývaly dvě a půl minuty, kdy mohli Tefrodi zahájit palbu.

V tomto okamžiku nejvyššího nebezpečí existovalo jen jediné možné rozhodnutí a Perry Rhodan neváhal.

CREST III zahájila palbu. Z transformačních děl se uvolnily smrtící impulsy, nadsvětelně rychlé, našly svůj cíl a ve vesmíru vzniklo pět nových sluncí, jejichž oslepující záře zastínila hvězdy.

Perry Rhodan pozoroval to hrůzné divadlo se stisknutými rty. Jeho rozkaz zahubil během pár vteřin stovky mužů. Skutečnost, že kvůli bezpečí lodi neměl jinou volbu, mu nepomáhala. Cítil se prázdný a vyhořelý a pocítil hlubokou úlevu, když spatřil, jak se zbylé tefrodské jednotky v panickém spěchu stahují. Nemusel vůči nim zasáhnout a zničit je jako

jejich druhy.

Spic Snider a jeho Korveta byli už totiž bezpečně na palubě. CREST III měla zase plnou volnost pohybu a celou palebnou sílu. Tefrodi už by v boji proti němu neměli sebemenší šanci.

Napadlo ho, že v celé té věci bylo něco špatně. Jednotlivé kousky skládačky do sebe nezapadaly. Ještě před pár minutami si byl jistý, že Tefrodi použili Sniderovu Korvetu jako návnadu, aby CREST vlákali do pasti. To se jim podařilo. Proč tedy, k čertu, nezaútočili, dokud byla oběť v pasti?

Nevyužili času, kdy měli převahu - ano, dali posádce přes hyperkom vědět, že nemůže vyváznout, jinými slovy že zakrátko zaútočí. Museli přece počítat s tím, že CREST III na jejich výhrůžku zareaguje! V podstatě ho k útoku přímo vyzvali.

Pět jejich jednotek bylo zničeno, ostatní uprchlý. Po plánování a taktice nebylo najednou ani stopy. Tefrodi se chovali, jako by se pro ně situace vyvíjela zcela nečekaně.

Někde musel přehlédnout něco podstatného.

Ale co?

Obrátil se na Icho Tolota. Halut'an zase seděl ve svém speciálním křesle a zamyšleně a vážně hleděl před sebe. Všiml si Rhodanova pohledu a zvedl hlavu.

„Vím, na co myslíte," řekl klidně. „Myslím, že vím, o co tu jde."

Perry se na něj neobrátil jen tak. Halut'anův mozek byl v oblasti logického myšlení a kombinování lidskému nadřazen. Podobal se pozitronice a propůjčoval Tolotovi jistotu a rychlost reakcí, které se s lidskou nedaly měřit.

„Jedno je naprosto jasné," pokračoval Icho Tolot, „těch deset Tefrodů nebyli ti, kteří nám měli zabránit v návratu, jak řekli."

„Myslíte, že sem míří další jednotky?"

„Takové vysvětlení se nabízí," přiznal Halut'an. „Ale zdá se mi příliš jednoduché. Tefrodské jednotky už tuhle loď pronásledovaly dost často, a dosud nikdy si Tefrodi nedopřáli

ten luxus, aby nás dopředu upozornili na náš osud."

Perry Rhodan mu pozorně naslouchal.

„Víme, že pro Tefrody lidský život téměř nic neznamená," pokračoval Icho Tolot. „Možná to nejsou ve skutečnosti Tefrodi, kdo zastává tenhle názor, ale Mistři ostrovů, kteří je ovládají. Ale to není podstatné. Jisté je, že tefrodské vesmírné posádky bývají někdy obětovány z nejmalichernějších důvodů. Přesto," dodal s povzdechem, „si nemyslím, že Tefrodi počítali s tím, co se stalo." Perry Rhodan k němu překvapeně vzhlédl.

„Vzpomeňte si na ten hyperkomový rozhovor," připomněl mu Haluťan. „Tefrodi si myslí, že tohle je halutská loď."

„Vím," odpověděl Pozemšťan. „A co to má s tím co dělat?"

„Moje rasa je trpělivá. Kromě toho dovede rychle uvažovat. Haluťan by si při spatření tefrodských jednotek mohl snadno vypočítat, že to nejsou oni, kdo má téhle lodi zatarasit cestu zpět. Neznamenal by tedy žádné bezprostřední nebezpečí. Halutská loď by nikdy sama nezahájila palbu na těch deset tefrodských lodí.

To Tefrodi pochopitelně vědí. Znají Haluťany. Náhlé zahájení palby pro ně musel být šok."

Perry Rhodan na něj vrhl zvláštní pohled.

„je podivuhodné, jak se naše způsoby myšlení v tomto bodě liší. Dokonce i vy jste mohl jen s určitým

stupněm pravděpodobnosti předpovědět, že těch deset Tefrodů nezaútočí. Kdyby tak přesto učinili - nebo jasněji řečeno: kdyby tak učinili přesto a ve správný okamžik, byly by teď z naší lodi jen žhnoucí trosky. Pozemský velitel lodi se na takovou kalkulaci nemůže spolehnout. je zodpovědný za bezpečnost své lodi a musí udělat to, co považuje za nejlepší."

Icho Tolot se na něj přátelsky ušklíbl.

„Vím. Proto jsem se do toho nepletl."

Perry Rhodan se znovu obrátil k řídicímu pultu.

„Vím, že už jsem se vás na to ptal aspoň tucetkrát," řekl přes rameno. „Nevzpomínáte si, při jaké dávno zapomenuté příležitosti na sebe Haluťané s Tefrody narazili a proč mají

Tefrodi z vaší rasy tak panický strach?"

Icho Tolot váhal s odpovědí.

„ne," zabručel nakonec. „Prohledal jsem svou paměť až do nejtemnějšího koutku. Ona událost se musela odehrát velmi dávno, předtím, než začalo naše dějepisectví."

„A kam až sahají vaše zaznamenané dějiny?"

„Zahrnují asi čtyřicet tisíc let pozemské časomíry."

„Tak daleko tedy," zamumlal Perry Rhodan spíš sám pro sebe a sklonil se nad pultem.

Přišlo hlášení z palubní nemocnice. Lékaři sdělovali, že poručík Snider utrpěl lehké popáleniny a otřes mozku. Za několik hodin bude zase na nohou.

„Co máte teď v plánu?" zeptal se Icho Tolot, když Rhodan domluvil.

„Letíme zpátky," odpověděl Pozemšťan. „Pokusíme se prorazit na periferii této galaxie. Tady už jsme dost dlouho. Spic Snider má informace o History. Musíme jen počkat, až budou vyhodnoceny." O několik minut později přišla zpráva z technického oddělení. Snímky, které pořídil Spic Snider, byly vyvolány a namnoženy. První dva ukazovaly vesnici obklopenou palisádou. Na třetím byl mrtvý černoch a mrtvý pes. Snider musel být přesvědčen, že třetí obrázek dostatečně ozřejmuje situaci, protože žádný další neudělal.

Otázka byla zodpovězena. Vypnutí ochranného pole způsobilo smrt lidských obyvatel History. Tefrodi neváhali zavraždit tisíce nevinných jen proto, že jejich vesmírná zoologická zahrada byla objevena.

4.

Spic se probral rychle a bez problémů. Vzpomínal si na všechno, co se stalo. Cítil se posílený a odpočatý a necítil žádné bolesti. Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že je v jednolůžkové kabině v palubní nemocnici.

Cítil lehké napětí v konečcích prstů a uvědomil si, že ho probudili pomocí injekce. Za normálních okolností by k sobě přišel až za několik hodin, bolela by ho hlava a měl by potíže s

paměti.

Muselo se stát něco neobvyklého. Jinak by mu dali čas. Vstal z postele a šel k zrcadlu. Na čele měl malou náplast a druhou, trochu větší, přes pečlivě vyholenou skvrnu na spánku. Zdálo se, že se osud rozhodl, že k němu bude ještě jednou milosrdný. Přežil jen proto, že nosil neustále na hlavě přilbu.

Rozhlížel se, kde má šaty, když vtom se ozvaly poplašné sirény. Dveře se rozlétly a dovnitř vpadl muž v bílém plášti.

„Díky bohu, jste vzhůru,“ vyhrkl. „Oblékněte se - rychle. je poplach. Všichni z technicko-vědecké sekce musejí na svá místa!“

Když se Spic oblékl, podal mu muž jeho blaster. „A zavřete si helmu!“ křičel za ním.

Spic ho udiveně poslechl. Na chodbě potkal jen málo lidí; všichni měli na sobě zavřené skafandry.

Spic jel nahoru do technické sekce. V případě poplachu, který by ho zastihl mimo službu, byl Spic přidělen do technicko-vědecké sekce k nadporučíkovi Erniemu Loganovi, a tak se tam vydal. Logan za řídicím pultem udílel rozkazy. V kruhu kolem něj stál tucet důstojníků a poddůstojníků. Když nadporučík viděl, že vešel Spic, stáhl obličej v posměšné grimase.

„Jak milé od vás, že jste to ještě stihl, poručíku,“ zvolal ironicky.

Spic neodpověděl. Chtěl vědět, co se děje. Logan pokračoval v udílení rozkazů. Muži opustili místnost, jakmile obdrželi své úkoly. Spic tam zůstal jako poslední.

„Pro vás mám něco speciálního,“ ušklíbl se Logan. „vy a pět poddůstojníků jste mi přímo podřízeni. Pracujeme v měřicí laboratoři.“

Spic přikývl.

„Smím se zeptat, oč jde, pane?“

„ne, to nesmíte. Jste tak zatraceně chytrý - přijdete na to sám.“

Spic se na něj usmál.

„Jinými slovy - ani vy to nevíte!"

Logan zrudl.

„Za tři minuty ať jste. v laboratoři jedenáct!" zařval.

„Zpoždění budu chápat jako odmítnutí rozkazu!"

Špicovi trvalo jen dvě minuty, než se dostal do laboratoře.

Cestou si lámal hlavu s příčinou poplachu. Celá

technicko-vědecká sekce bývala povolávána jen tehdy, jednalo-li se o nějaký mimořádně důležitý pokus. Ovšem pokusy se většinou neprováděly v době poplachu.

Pět poddůstojníků už bylo na místě. Logan se objevil několik vteřin po Špicovi. Zdálo se, že ho Špicova dochvilnost zklamala.

Velká nástěnná obrazovka byla prázdná. Logan stiskl dva knoflíky. Světlo zhaslo a obrazovka se rozzářila.

Spic sebou trhl. Obrazovka se rozzářila matnou, jednotvárnou šedí. Hvězdy byly jen drobné, bezbarvé puntíky.

Spic nevěděl, že CREST III letí lineárním letem.

Logan ukázal ukazovátkem na jeden z mnoha puntíků a řekl:

„Naše pozornost patří objektům jako je tento. Když si uděláte zvětšení a pozorně si ji prohlédnete, zjistíte, že se zde nejedná o obvyklý kruhovitý světelný bod hvězdy. Objekt má podlouhlý, oválný tvar. Čtyřicet minut už letíme lineárním letem. Před třiceti pěti minutami byl zpozorován první cizí objekt. Zatím jsme objevili čtyři takové. Naším úkolem je zjistit, kolik jich je celkem a o co se jedná. Dejte se do práce!"

26

Spic na něj zavolal:

„Pane - mohu dostat dva z těch lidí?"

„Pro mě za mě," odpověděl Logan nazlobeně. „Ale zbytek potřebuji já!"

Spic se pro sebe ušklíbl. Logan věděl, že Spic je lepší specialista. Alespoň na chvíli ho musel nechat na pokoji.

Spic si vzal své dva lidi a dali se do práce, nejprve zhotovili zvětšení-ny, jak navrhl Logan. Měl pravdu. Čtyři neznámé

objekty měly vejčitý tvar a byly o polovinu menší než průměrné hvězdné body.

Mezitím prohledával Logan se svými třemi lidmi obrazovku a pátrali po dalších neidentifikovatelných objektech. Po deseti minutách našli pátý.

Spic a jeho muži přešli k analýze záření, vycházejícího z neznámých objektů. Počítač ho identifikoval jako patřící do kategorie, která se vyskytuje ve spojení s variabilními gravitačními poli. Zároveň zjistili, že jeho intenzita je o dva řády větší než hyperenergetické rozptýlené záření hvězd v okolí CRESTU III.

Poslední zjištění bylo takřka nemyslitelné. V lineárním vesmíru, na hranici mezi Einsteinovým a hyper-vesmírem, existovalo jen energetické rozptýlené záření hvězd, které bylo možné zachytit optickými přístroji. Jinak byl lineární vesmír prázdný. Nešlo tu měřit vzdálenosti, pouze intenzitu záření, která dávala astronautům informace, jak daleko jsou od cíle.

Spic si zapálil cigaretu a zíral na pásek s výsledky, který před ním ležel.

„No tak, už něco máte?“ volal z druhého konce laboratoře Logan.

Byl netrpělivý. Chtěl vidět výsledky, aby se jimi mohl chlubit. Spic se bavil. Udělal si o těch pěti bodech pevný názor a věděl, že Loganova představitost je příliš malá na to, aby ho akceptoval.

Vypálil odpověď bez varování.

„Podle mého názoru, pane, se jedná o pět nepřátelských lodí, které nás v lineárním vesmíru následují.“

Na okamžik panovalo absolutní ticho. Pak Logan vyjel:

„Jste nekompetentní! Člověče! Žádná loď nemůže sledovat jinou, lineárním vesmírem. Všechno, co tu je vidět, jsou hvězdy.“ Nadporučík sípal rozčilením. „Poručíku, vaše zranění očividně zanechalo následky na vašem úsudku. Okamžitě se vraťte zpátky do nemocnice.“

Spic vstal. Jeho oči už si zvykly na polotmu, takže teď

Logana zřetelně viděl.

„Děláte chybu, pane," řekl klidně. „ty oválné skvrny pocházejí ze záření, které se vyskytuje společně s variabilním gravitačním polem - a nebo spolu s obvyklými ochrannými poli, aby to bylo jasnější. To, co vidíme, jsou záření ochranných štítů, proto ten oválný tvar.

Vaše konstatování je pravdivé do té míry, že dosud ještě nikdy nebylo v lineárním vesmíru pozorováno jiné záření, než hvězdné. Podle mého názoru je to ovšem proto, že lodě se k sobě ještě nikdy nepřiblížily tak blízko, jako teď Tefrodi nám. Pozemské jednotky dodržují při lineárním letu vždy větší odstupy mezi jednotlivými loděmi. Tefrodi nám naproti tomu dýchají na záda.

Jestli mě teď stále ještě chcete poslat do nemocnice, pane, jsem připraven jít."

„Pochopitelně!" zařval Logan z plných plic.

V té chvíli se stalo něco, s čím nikdo nepočítal. Jedna z oválných skvrn na obrazovce, které se pouhým okem stěží daly odlišit od hvězd, se náhle zvětšila. Na zlomek vteřiny narostla až na desetinásobek své původní velikosti, aby pak znovu splaskla.

Za další vteřinu se celá obrazovka rozzářila. Ostrá, ohnivá červeň vymazala slabé puntíky hvězd. Lodí

otřáslu mohutné, burácivé trnutí. Špice to odhodilo stranou. Celou laboratoř naplnilo strašidelné načervenalé světlo. Bylo to poprvé, co byl na obrazovce pozemské lodi v lineárním vesmíru spatřen barevný efekt.

Logan ztratil rovnováhu a upadl na zem.

„Co je to?" křičel hystericky.

Spic se hořce zasmál.

„Nejenže nás mohou sledovat, dokonce na nás mohou i střílet!" zakřičel zpátky.

„vy jste se zbláznil!" zavyl Logan. „Nic takového není možné!"

Vtom se ozval interkom. Klidný, jasný hlas řekl:

„Mluví velitel. Toto hlášení je určeno všem členům posádky vlajkové lodi. Potýkáme se s novým fenoménem. Nepřátelské lodě nás nejenže sledovaly lineárním vesmírem, ale navíc na nás zahájily palbu. Neexistuje žádný precedens k této události. Boj v lineárním vesmíru jsme až dosud považovali za nemožný.

Po zvážení situace se velení lodi rozhodlo nepřátelskou palbu opěťovat. Jsme přesvědčeni, že se nám podaří vypálit, stejně jako protivníkovi. A vy víte, že palebná síla této lodi vysoko přesahuje sílu tefrod-ských jednotek.

Prosím, zůstaňte na svých místech.

Konec."

Spic okamžitě věděl, co má dělat, tady se nabízela možnost, jakou už do konce svého života nemusí dostat.

„Všichni muži na místa!" zvolal, nestaraje se o Logana. Na dolním okraji obrazovky se objevilo pět oválných světelných skvrn. Spic se na ně díval, až ho začaly pálit oči. CREST III už musel zahájit palbu. Kde je výsledek?

Vtom ve středu obrazovky vznikl fialový bod. ve zlomku vteřiny se nafoukl do obrovského balónu, který pokrýval polovinu obrazovky a šílenou rychlostí rotoval kolem vlastní osy. Po čtyřech nebo pěti vteřinách začal postupně splaskávat. Když zmizel, na obrazovce se objevila znovu matná šed' prázdného prostoru. Tefrodské lodě zmizely. Na obrazovce zářily už jen slabé body hvězd.

Na okamžik vypadala obrazovka tak normálně, jako kdykoli jindy a Spic byl přesvědčen o tom, že tím nejodvážnější experiment, do kterého se kdy pozemská loď pustila, skončil.

Vtom se obrazovka znovu rozzářila. Tentokrát to byla tmavě zelená, která se objevila uprostřed obrazovky a v divokých kaskádách se hrnula na všechny strany. Hvězdy zmizely. Zářivě zelená pokryla nakonec celou laboratoř podivným, bledým světlem.

Někdo vyděšeně vykřikl.

A pak začalo peklo.

Lodí otřáslo mohutné trhnutí a Spic ztratil půdu pod nohama a upadl. Náraz mu vyrazil vzduch z plic a zabolet ho až do posledního nervového vlákna. Několik vteřin bojoval, aby neztratil vědomí.

Druhý a třetí náraz následovaly krátce po sobě. Loď tančila a vzpínala se jako malý člun na rozbouřeném moři.

Obrazovka stále ještě svítila. Stále ještě ji naplňovalo magické zelené světlo, ale zdálo se, že postupně slábne.

Spic toužil něco udělat. Neměl tušení, odkud přichází zelené světlo, a co se to s CRESTEM III děje. Bylo možné, že venku byly ještě další nepřátelské lodě. Stejně pravděpodobné bylo, že když CREST III vystřelila v lineárním vesmíru, působily transformační střely zpětně na loď samu a pokoušely se ji zničit. Nevěděl, jak to je. Nikdo to nevěděl. Chování lineárního vesmíru byl fenomén, který pozemští vědci prozkoumali teprve minimálně.

Zelené světlo se najednou změnilo v krvavě červené. Začal poslední akt podivuhodného dramatu v lineárním vesmíru. Každá změna barvy znamenala další útok vůči CRESTU III a tentokrát to bylo horší než dřív. Loď se rozhoupala jako zvon. Agregáty létaly sem a tam. Jeden z nich zasáhl Špice do spánku a on ztratil vědomí.

Spic nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí, ale zdálo se mu, že to nemohlo být déle než pár okamžiků. V laboratoři páchla spálená izolace.

Ležel na zádech uprostřed trosek. Pohlédl na obrazovku a to, co spatřil, bylo tak neuvěřitelné, že se zastavil uprostřed pohybu a zapomněl na bolest.

Šed' lineárního vesmíru zmizela. Z obrazovky zářilo pestré moře hvězd, a tam, kde nebyly příliš husté, probleskovala černota Einsteinova vesmíru.

Nějakou dobu se jeho rozum bránil přijmout nepochopitelné. CREST III se vrátila do normálního vesmíru!

Spic měl pocit, že sní, a postavil se. Celé tělo ho bolelo tak, že nechybělo málo, a byl by omdlel. Stiskl zuby a překonal bolest. Všiml si, že dva z mužů ležících na podlaze se pohnuli a pomohl jednomu z nich na nohy. Byl to Ernie Logan.

„Co se k čertu děje?“ zabručel.

„To bychom všichni rádi věděli,“ odpověděl Spic.

Nechal Logana stát a staral se

o ostatní. S úlevou zjistil, že nikdo z nich není zraněn vážně.

„Snidere?“ ozval se podrážděně nadporučík Logan. „Proč nevezmete do ruky interkom a nezjistíte, co se děje?“

„Vidíte, že mám práci, pane“ odpověděl Spic klidně. „Co kdybyste to udělal sám?“

Vtom se interkom ozval. Na obrazovce se objevil sám Perry Rhodan. Znamenalo to, že situace musí být dost vážná.

„Mluví Administrátor,“ řekl jasný hlas. „Loď a její posádka unikly zkáze o vlásek. Nevím, jak se vede vám, ale loď za to draze zaplatila. CREST III je téměř neschopná manévrování. Předběžné analýzy nasvědčují tomu, že jsme byli zachyceni transiterovým kanálem a tímto transiterem se vrátili zpět do Einsteinova vesmíru. Jsme asi třicet miliónů kilometrů od středu systému dvojitého slunce, od něhož se vzdalujeme mírnou rychlostí. Tento systém má několik planet. Zatím jsme jich lokalizovali pět. Zdá se, že nás nějaká neznámá síla táhne k planetě číslo tři. Jak už jsem řekl, nemůžeme manévrovat. Musíme si nechat líbit, co se s námi děje. Ukázalo se však, že palubní zbraně jsou stále ještě funkční. Ať už nás chce k přistání na třetí planetě přinutit kdokoli - a já předpokládám, že to jsou Tefrodi - bude mít nejdřív co do činění s našimi zbraněmi.“

Situace je vážná. Ale ještě nejsme ztraceni. Všichni muži, kteří jsou toho schopni, na svá bojová místa. Prohlédněte své okolí a nahlaste škody.

Ještě něco: Nemyslím, že Tefrodi nás sem chtěli dostat. Mohou za to nekontrolovatelné procesy v lineárním vesmíru. Myslím, že Tefrodi jsou překvapeni našim objevením stejně

jako my. V tom je naše největší šance.

Konec."

Obrazovka zhasla.

„Slyšeli jste to," zvolal Spic. „Pohněte sebou! Dočasně přejímám velení," dodal, když se podíval na otřeseného nadporučíka Logana. „Kdo je schopen chůze, jde se mnou do zaměřovací centrály. Jdeme!"

Připojili se k němu čtyři muži, mezi nimi Ernie Logan. Spic cestou uvažoval o tom, co se stalo, a byl už téměř přesvědčen, že to byla palba z vlastních zbraní, která odstartovala řetězec událostí v lineárním vesmíru. Nepřátelské jednotky byly zničeny, ale energie transformačních impulsů se tím nevyčerpala. To, co zbylo, a byla toho více než polovina, nedokázal lineární vesmír pohltit, a tak se energie obrátila proti vlajkové lodi. Kolem CRESTU III se vytvořila energetická slupka, která byla příliš silná, než aby dál mohla patřit k lineárnímu vesmíru. Transformační impulsy tak vytvořily stejný mechanismus, jaký se používá k ukončení lineárního letu.

Pak do toho ovšem přišlo něco neočekávaného. Na výboje energetické slupky musel zareagovat nějaký nepříliš vzdálený transmitter, vtáhl CREST III do svého transportního kanálu a dopravil ji zpět do Einsteinova vesmíru.

Teorie zněla uspokojivě. Perry Rhodan měl pravdu, Tefrodi museli být dost překvapení, když transmitter náhle vyplivl největší kosmickou loď, jaká kdy byla v této části Andromedy spatřena.

Antigravovou šachtou, která fungovala bezchybně, se Spic a jeho druhové dostali na palubu, kde byla zaměřovací centrála nadporučíka Logana. Ukázalo se, že až na několik rozbitých přístrojů je tady všechno v pořádku. Spic pomocí několika interkomových hovorů zjistil, že technicko-vědecká sekce je z téměř devadesáti procent na svých místech. Jestli to v ostatních sekcích lodi nevypadalo podstatně hůř, nebylo ještě vůbec nic ztraceno.

Na obrazovce teď byla zřetelně vidět červenožlutá skvrna nebeského tělesa. Protože dvojslunce leželo mimo dosah přístrojů, muselo se jednat o třetí planetu soustavy. Spic odhadoval vzdálenost asi na dvacet až dvacet pět miliónů kilometrů - příliš mnoho, než aby se daly zjistit podrobnosti o povrchu.

Ze zamyšlení ho vytrhl jeden z jeho lidí:

„Zřetelné impulsy z šedesát stupňů fí, deset stupňů theta, pane.”

Z udaného směru se blížilo padesát těžkých nepřátelských jednotek. Obklopily CREST III ve dvojitém kruhu, který se pomalu stahoval. Zatím nepadl žádný výstřel. CREST III nijak nereagoval. Jen ať si Tefrodi lámou hlavu s tím, je-li na palubě ještě život nebo ne.

Minula hodina. Kruh se zúžil na průměr dvaceti tisíc kilometrů. V jeho středu byla CREST III. Zdálo se, že Tefrodi se rozhodli. Deset jednotek se oddělilo od ostatních a zamířilo k vlajkové lodi.

To mohlo znamenat jen jedno: považovali Pozemšťany za snadnou kořist!

Spic věděl, co teď musí přijít. Neexistoval žádný vhodnější okamžik k útoku, než tento.

Obrazovka vzplála. Centrálu naplnilo bleděmodré světlo. Vteřiny mí-

jely příšerně pomalu, když vtom někdo vykřikl:

„Utíkají! Podívejte se na to!”

Body cizích lodí zmizely z obrazovky. A nadporučík Logan se konečně vzpamatoval.

„Poručíku Snidere!” zaburácel. „O vašem jednání rozhodne palubní soud. Zatím se spokojím s tím, že opět převezmu velení.”

Spic se na něj ušklíbl. Nedokázal ho brát vážně. Právě zažil, jak CREST III přes těžké poškození zahнала nepřátele na útěk jako zajíce.

5.

O něco později přistála CREST III bez vlastního přičinění na cizí planetě.

Dvě hodiny před tím se technikům podařilo opravit celou řadu agregátů. Přívod energie do motorů byl však stále ještě přerušen.

Žlutá planeta se podobala Zemi, pokud to Spic mohl posoudit. Pod modrým nebem, na němž zářila dvě slunce, se rozprostírala tráva, keře a kopce porostlé lesem. Z výšky zahlédli i typicky tefrofskou architekturu, ale místo, kde přistáli, bylo neobydlené.

Logan přikázal svým lidem, aby pátrali po energetických impulsech.

Dvacet minut po přistání Spic něco objevil. Logan uslyšel vrčení analyzátoru a přišel se k němu podívat.

„Je to zvláštní, pane," řekl Spic tiše, aby nerušil ostatní. „Tady a tady," ukázal na linii, „máte typické reaktorové záření. Tyhle malé klikyháky mezi tím ukazují na přítomnost strojů." Podíval se na Logana. „Tohle není vojenská základna, pane. To je továrna!"

„Nesmysl," zabručel Logan. „Dejte to sem!"

Vytrhl Špicovi papír z ruky a šel k interkomu. Vedl krátký rozhovor s někým z velení a ukazoval mu přitom papír na obrazovce. Netrvalo to ani minutu. Logan papír zmačkal a zahodil.

„Hledejte dál," vyjel na Špice. „To nebylo nic důležitého." Spic se pro sebe ušklíbl. Na můstku jeho analýzu potvrdili a Logan se vztekal.

O něco později našel jeden z poddůstojníků pět intenzivních reflexů, očividně pocházejících od zbraní. Zvláštní bylo, že už na stejném místě jednou hledal a nic nenašel. Spic poté zjistil těsně vedle desítek slabých reflexních bodů, které pocházely ze strojů, deset silných, trvalých impulsů. Ohlásil své pozorování Loganovi. Logan očividně nevěděl, co si o tom

má myslet. Zatímco váhal, byla objevena třetí série reflexů, rovněž na místě, které už bylo prohledané. Spic zjistil, že všechny tyto reflexy pocházejí z okolí zvláštní továrny.

Vstal.

„Pane, mám hypotézu," obrátil se k Loganovi.

Logan se na něj nedůvěřivě díval.

„Jedná se o stanoviště děl," pokračoval Spic bez vyzvání.

„Tefrodi vědí, že naše ochranné pole jen tak neprolomí. Musí palbu ze všech zbraní soustředit na jedno jediné místo, aby měli vůbec šanci. K tomu je třeba koordinace. Aktivují svá děla teprve tehdy, když se sjednotí na cíli. Proto jsme je předtím nezaznamenali."

Logan zneklidněl.

„Hrozí nám nebezpečí, pane," varoval ho Spic. „Jestli je má domněnka správná, musíme počítat s koncentrovanou palbou každou vteřinu. Radím..."

Logan nečekal. Mohutným skokem byl opět u interkomu. Ještě nedostal spojení, když vypukla palba. Logan byl mrštěn proti zdi a v bezvědomí klesl k zemi.

Spic se s námahou probojoval k interkomu.

„Nepřátelská děla," vyhrkl. „Celé tucty. Dám vám... souřadnice..."

Vyhrkl čísla, která si pamatoval. Palba pokračovala a vlajková loď se zmítala pod nárazy. Ochranné pole muselo být prolomeno při prvním zásahu. Palebná síla Tefrodů předčila veškerá očekávání.

Uvolněný pult zasáhl Špice a mrštil jím na stranu. Půl minuty bojoval Spic s vlnami bolesti a nutkáním omdlít. Konečně se dostal zase na nohy.

Teprve pak si uvědomil, že loď už se netřese. Příšerný hluk utichl. Byl klid. Z centrály byla hromada trosek. Na obrazovce svítily rozmazané světelné skvrny po těžké explozi. CREST III stačila zareagovat včas. Tefrodská děla byla zničena.

Logan ležel v bezvědomí na zemi. Spic ho opřel o stěnu a vrazil mu dvě pořádné facky. I když k Loganovi cítil cokoli

jiného, jen ne sympatie, nečinila mu ona procedura žádné potěšení. Přivedla však nadporučíka k vědomí.

Otevřel oči.

„Co-co-co?!“ koktal omámeně.

„Palba na CREST III,“ řekl Spic. „Mezitím odražena, ale utrpěli jsme škody.“

Ozval se interkom. Někdo z hlavního štábu vysvětlil stručně, že loď je prozatím mimo nebezpečí. Byly vyslány sondy, aby pátraly po dalších nepřátelských stanovištích. Nejdůležitějším úkolem nyní bylo proniknout do továrny.

„Předpokládáme,“ slyšel Spic, „že se jedná o mimořádně důležitou výrobu, jinak by ji Tefrodi tak nechránili, vždyť je uprostřed jejich oblasti vlivu. Musíme zjistit, o co tam jde.“ Pak se na obrazovce objevil major Olson. Rozhlédl se kolem a zařval:

„Kde je sakra Logan?“

Logan se dovlékl před obrazovku.

„No to je dost,“ utrl se na něj Olson. „Naše oddělení má za úkol poslat do tefrodské továrny skupinu čtyř specialistů. Vezměte Snidera, Lag-range a Hoppera. nejpozději za patnáct minut se mi ohlásíte z výpusti 1-18.“

Logan chtěl protestovat, ale obrazovka potemněla, než stačil otevřít ústa.

ve výpusti 1-18 se znovu shledal Spic se svými přáteli Poémem a Cradem. Panoval tam čilý ruch. Do továrny mělo být vysláno komando tisíce mužů pod velením Melbara Kasoma. Logan a jeho lidé byli přiděleni k bojové skupině, která právě nasedala do shiftu. Čtyři muži z technického štábu šli na palubu jako poslední. Shift odstartoval a připojil se ke koloně. CREST III jim zmizela z dohledu.

Z palubního mikrofону se ozval Kasomův hlas:

„Vaše instrukce: Prohledejte krajinu, kde by se podle našich předpokladů a měření měla nalézat továrna. Měly by tam být čtyři nebo pět nadzemních budov. Domníváme se však, že

vlastní výroba bude v podzemí. Hledejte vchody a mějte oči na stopkách. Velmi pravděpodobně narazíte na odpor. V žádném případě se nepokoušejte proniknout do továrny dřív, než k tomu dostanete přímý rozkaz. Zaujměte pozice poblíž vchodů a jistě se.

Úkolem radistů pod vedením nadporučíka Hoffmanna je udržovat neustálé spojení s lodí. Hlavní štáb a já musíme každou vteřinu vědět, co se děje.

Úkolem technické skupiny pod vedením nadporučíka Logana je prohlédnout zařízení továrny a zjistit, k čemu Tefrodům slouží a proč jí přikládají takový význam.

Konec."

Pět budov, o nichž Kasom hovořil, bylo rozmístěno na ploše zhruba dvou kilometrů čtverečních. Kasom přikázal koloně, aby kolem nich vytvořila kruh a prohlédla je. Spic, Crad a Poem byli přiřazeni ke skupině de-

seti mužů, která se vydala k nejbližší budově. Ernie Logan zůstal na palubě shiftu.

Budova měla čtvercové okno v každé ze čtyř postranních stěn a něco jako bránu ve stěně, která byla přímo před shiftem. Muži měli v rukou připraveny blastery.

K budově se dostali bez problémů. Brána byla zavřená a nepodařilo se jim objevit žádný mechanismus, který by ji otevíral. Pomohli jim blastery. Během minuty byli vevnitř.

Ukázalo se, že vnitřek tvoří jediná, naprosto prázdná místnost. Nic nenasvědčovalo tomu, že by kdy byla obývaná nebo vůbec nějak používaná.

Někdo zatahal Spica za rukáv. Ohlédl se a spatřil Poema Lagrange, který na něj dělal důležitý obličej. Poodešli pár kroků stranou.

„Cítíš něco?“ zašeptal Poem.

Spic vtáhl vzduch.

„Ano. Spálený plasticement.“

„Nesmysl. To je jak jsme propálil! bránu. Nic jiného?“

Spic nevěděl.

„Nejlepší bude, když si pořídíš nový nos," zlobil se Poem.
„je to přece úplně jasné. je tu cítit nový plasticement."

„No a?"

„No a?" napodobil ho Poem. „Každý si láme hlavu, co se stalo s lidmi, co tady žili. Tady nikdy nežili lidé. Ta budova je zbrusu nová. Byla postavena teprve před pár dny. Nejspíš by byla zařízena zítra nebo pozítří -kdyby do toho nic nepřišlo." Spic ohmatal stěnu. Nikde nenašel stopy po prachu, žádné škrábance -nic, co by odporovalo Poemově hypotéze.

Považoval Poemův objev za natolik důležitý, že ho sdělil veliteli skupiny. Velitel přiznal, že tak se na věc ještě nedíval. V podstatě mu bylo jedno, je-li budova stará nebo nová. Chtěl něco najít a to se mu nepodařilo. Zavelel k odchodu.

Venku chytil Crad Špice za rameno.

„Otoč se!" řekl zlověstně.

Spic poslechl.

„Co vidíš?"

„Budovu," řekl Spic.

„Dobře. Teď dávej pozor. Každý se mi pokouší vysvětlit, jak strašně jsou Tefrodi podobní lidem. Akceptuji to. Možná dokonce myslí podobně jako my. Kdybys byl na Zemi, co by sis myslel, že to je?"

Spic hledal srovnání, ale žádné nenašel. Crad mu napověděl.

„Představ si velký vesmírný přístav!" "

Poem byl rychlejší.

„Počkat, já vím!" vykřikl.

Spic se na něj tázavě podíval.

„Přístav Terrania," přednášel Poem. „Sektor nákladních lodí. Lodě jsou vykládány podzemními kanály. je tam velký sál, kde roboti rozdělují náklad podle druhu, velikosti, váhy, místa určení a tak dál. Z tohoto sálu se zboží dopravuje na povrch asi dvěma sty velkými antigravovými šachtami. Na povrchu ústí šachty v kontrolní budově. Typický tvar kontrolní budovy je kostka o straně osm metrů."

Spic ji viděl přímo před sebou.

„Už víš, co tím chci říct?" zeptal se Crad.

Spic to věděl. Rozeběhl se za skupinou a tlumočil veliteli Cradovo podezření.

„Jestli má Crad pravdu," řekl, „pak máme co do činění s nákladním výtahem, který vede z vnitřku továrny na povrch."

Důstojník váhal.

„Nemáme co ztratit," naléhal Spic. „Musíme jen vypálit do podlahy díru, abychom se přesvědčili."

Velitel souhlasil. Skupina se otočila a vracela se zpět k budově. Poem a Crad už zmizeli uvnitř. Spic je našel, jak klečí na podlaze u pravé postranní zdi.

„Jen jednoduchý rozum," prohlásil Poem smrtelně vážně, když zaslechl Špicovy kroky, „se spokojí s jedním objevem. Tefrodi tu tedy postavili výtah. Budova ještě není zařízená, ale výtah už tu je. Nemělo by tu tedy být alespoň nějaké provizorní ovládání výtahu?" Zaťukal si prstem na čelo. „Stačilo půl minuty přemýšlet a měl jsem to. Tahle budova je ještě rozestavěná. Řízení by tedy muselo být skryto, aby s ním nemohl manipulovat nikdo neoprávněný. Logický úkryt byl v jedné ze zdí. Crad a já jsme nemuseli dlouho hledat."

Zvedl do výšky malou krabičku, aby si ji Spic mohl prohlédnout. Vepředu měla několik tlačítek a prostřednictvím vedení byla spojena s dírou ve zdi.

Mezitím už dorazil i zbytek skupiny. Velitel si vyslechl alespoň druhou půlku Poemova výkladu.

„O vaší genialitě jsme už přesvědčeni všichni," zvolal posměšně. „Ale stačí vám i na to, abyste s tím uměl zacházet?"

Poem se zatvářil uraženě.

„Pochybovat o druhých je znakem primitivnosti," zahuhňal a jedno po druhém stiskl všechna tlačítka.

Úspěch byl ohromující. Podlaha se rozevřela a vytvořil se otvor, vedoucí do šachty. Šachta nebyla osvětlená. Denní světlo, které tam dopadalo, ukazovalo hladké stěny, rychle se ztrácející v absolutní temnotě. Než stačil někdo zareagovat, vytáhl Spic z kapsy minci a hodil ji dolů. Padala normální

rychlostí. V šachtě ještě nebyla gravitace. Minula minuta a mince stále ještě nedopadla na dno. Šachta musela být alespoň dvě sté metrů hluboká.

Podplukovník na něj tázavě pohlédl. Spic přikývl.

„Našli jsme vchod do továrny," konstatoval klidně.

Ostatní pátrací skupiny se vrátily s nulovým výsledkem. Budovy, které prohledaly, se té s výtahem vůbec nepodobaly. Všechny byly ještě rozestavěné. Zdálo se, že mají v budoucnu sloužit jako skladiště.

Jedna skupina našla robota, který se v jedné z budov pohyboval stále v kruhu. Ukázalo se, že je poškozený.

Nález Poema Lagrange byl okamžitě ohlášen Melbaru Kasomovi. Kasomův rozkaz zněl, vyčkat hodinu a pak, pokud se nic významného nestane, proniknout šachtou do podzemní továrny.

Hodina minula a k ničemu nedošlo. Skupina, vedená majorem Luc-cou, čítala třicet pět mužů. Dva zůstali na hlídce u vozidla. Ostatní se vydali dolů. Na okraji šachty byl instalován malý gravitační projektor, který vytvářel silné gravitační pole k zajištění sestupu. Všichni muži měli baterky k osvětlení šachty. Navíc byli vybaveni těžkými automatickými zbraněmi. Pouze Ernie Logan a jeho tři muži se spoléhali na ruční blastery a táhli s sebou přístroje, které budou potřebovat při prohlídce továrního zařízení.

Při sestupu učinil Spic několik zajímavých pozorování. Tak například: i když byly stěny šachty z tvrdého plasticementu, byly na nich tu a tam vidět škrábance, jako by se tudy ve spěchu transportovaly těžké předměty. Spic si vzpomněl, že reflexy, které zachytil na CRESTU III, svědčily

o tom, že v továrně pracují stroje. Teď však byl všude klid. Co se stalo? Že by Tefrodi, když viděli přistávat pozemskou loď, ještě ve spěchu dokončovali instalaci? A jestli ano - co to bylo za stroje, které se tak narychlo pokoušeli nainstalovat?

Došel k závěru, že věc se má zcela jinak, než si major Lucca a možná i Melbar Kasom v této chvíli myslí. Když spatřil ty

škrábance, byl pevně přesvědčen, že továrna teď nefunguje ne proto, že ještě není hotová, ale proto, že Tefrodi čekají na vhodný okamžik, aby stroje spustili.

Na tváři ucítil závan čerstvého vzduchu. Ventilace tedy funguje. Jeho podezření se zesílilo.

Ocitli se na dně a opatrně sestupovali ze šikmé rampy. Crad Hopper, který měl s takovými věcmi zkušenosti, byl vyslán napřed, aby se pokusil otevřít bránu, na kterou narazili. Netrvalo mu to ani dvě minuty. Obrovská brána se v polovině rozdělila, obě části se nehlučně odsunuly stranou a otevřely tak průchod do místnosti, kde byla stejná tma jako všude jinde.

Logan poslal Špice dopředu. Spic udělal v temnotě pár kroků, zapískal, a podle ozvěny zjistil, že místnost musí být značně rozlehlá. Teprve pak rozsvítil reflektor. Paprsek světla zachytil podivnou konstrukci, tyčící se do výšky. Spočívala na kruhové základně o průměru asi dvacet metrů. Kovová stěna stoupala nejdřív hladce do výšky, aby po pěti metrech vytvořila jakousi terasu, která obklopovala horní část stroje v šířce asi dvou metrů. Táhla se kolem nejrůznějších výklenků, výběžků a věžiček, zatímco centrální těleso se stále zužovalo a ve výšce třiceti metrů končilo ostrou špicí. Všechno to vypadalo jako věž gotické katedrály v miniaturním provedení. Spic nikdy nic takového neviděl. Stroj nebyl vyroben z jednoho materiálu. Centrální těleso bylo z jakéhosi šedivého kovu, některé výčnělky se naproti tomu třpytily jako křišťál, jiné se leskly zlatě a další byly zase černé.

Spic namířil reflektor vzhůru. Strop ohromné místnosti byl alespoň sto metrů nad zemí. Spic objevil řadu kabelů, které tam tvořily divokou změť a plazily se po stropě a pak po stěnách dolů na zem. Zase měl dojem rychlosti, spěchu, provizoria - jako by Tefrodi využili každé vteřiny do příchodu Pozemšťanů, aby uvedli svou podzemní továrnu do chodu.

Po chvíli Spic objevil tři další podobné stroje. Spolu s prvním tvořily vrcholy imaginárního čtverce s délkou strany asi sto padesát metrů.

Až na ty čtyři stroje byla hala úplně prázdná. ve zdech nebylo ani stopy po dveřích. Zdálo se, že jiný vchod tu není.

Spic vypnul reflektor a otočil se. Oslepilo ho světlo z baterky. Pak se ozval Loganův nepříjemný hlas:

„No, Snidere - co je to za stroje?" „To nevím, pane," odpověděl Spic podrážděně. „To bych si je musel prohlédnout zblízka - a ani pak bych si ještě nebyl jistý. Přece jenom jde o cizí techniku."

Logan se pohrdavě zasmál.

„A já si vždycky myslel, že jste nejlepší technik ve sboru."

Lampa zhasla. Ozval se major Luc-ca.

„Deset mužů podél levé zdi, deset podél pravé! Zbytek se mnou do středu. Logane - k tomu zbytku patříte vy a vaši lidé! Chci vědět, s čím máme tu čest!"

Spic se vydal k jednomu ze strojů a zdálo se mu, že z něj vychází nebezpečí a hrůza. Snažil se to setřást. Zaklonil se a díval se na špici věže. Vtom uslyšel Logana:

„No, poručíku, co jste zjistil?"

Spic stiskl zuby.

„Nic, pane," procedil. „je to záhada."

Logan se výsměšně zasmál.

„Hoppere, Lagrange. Co vy?"

Crad a Poem zavrtěli hlavou.

Logan se zasmál hlasitěji.

„Tihle muži, Lucco," zvolal, „mi byli přiděleni jako vynikající specialisté. Vidíte, jak se člověk může spolehnout na měřítka našeho oddělení."

Ukázal na stroje. „Se svým průměrným vzděláním si dovoluji tvrdit, že nejde o nic víc, než o generátory. Vyrábějí energii. Nevím, na jaké bázi, ale v každém případě nám od nich nic nehrozí. Můžeme se věnovat něčemu jinému."

Spic viděl, že Lucca váhá. Zdálo se mu, že na něj tázavě pohlédl a divoce zavrtěl hlavou, ale nebyl si jistý, jestli to major viděl. Chtěl protestovat - i s tím rizikem, že ho Logan nazve oslem, protože to, co Logan tvrdil, byl holý nesmysl.

Ale už se k tomu nedostál. Stalo se něco, čeho se celou dobu bál.

V hale se rozsvítilo a stroje se probudily k životu.

„Zpátky! Všichni zpátky!“ zařval major Lucca.

Spic nespouštěl pohled ze stroje a začal ustupovat.

„vy ne, Snidere!“ křikl na něj Ernie Logan. „vy budete krýt ústup.“

Spic beze slova poslechl. I když stroje ho děsily mnohem víc, než nadporučík Logan.

Všechny ty výrůstky a věžičky se rozzářily nejrůznějšími barvami. Zvuk, který z kolosů vycházel, zněl jako neustálé hřmění, které mu vibrovalo v hlavě.

Podíval se stranou. Jasně viděl obě skupiny, které se dostaly asi doprostřed místnosti, zastavily se a očividně čekaly na další rozkazy.

Ostrý zvuk ho donutil zadívat se zase na stroj. V základně věže se otevřelo něco jako dvířka a v nich to červeně zářilo. Uvnitř Spic zahlédl obrysy postavy. Stiskl pevněji zbraň a čekal. Postava se objevila venku. Byl to muž, vysoký a silný. V ruce držel zbraň. Vypadal zmateně, několik vteřin se váhavě rozhlížel kolem sebe.

Pak do něj někdo zezadu strčil. Objevil se druhý muž a za ním třetí. Spic nechápavě sledoval to podivné divadlo. Druhý muž vypadal navlas stejně jako první a třetí byl kopií druhého - a všichni další, kteří následovali, vypadali jako z jedné formy.

Spic nevěřil svým očím, dokud mu náhle jako blesk neprojelo hlavou:

Duplikátory!

Stroje, které viděl, byly duplikáto-ry - přístroje, které používali Mistři ostrovů a jejich pomocné národy, aby vytvářeli duplikáty. Někde uvnitř obrovské věže leželo tělo organického Tefroda, z jehož složek a podle jeho vzoru se neuvěřitelně komplikovaným, ale rychlým procesem vytvářely kopie, které měly inteligenci a vzpomínky svého vzoru. V okamžiku, kdy vystupovaly ze stroje, byly identické s

Tefrodem, který jim vdechl duši. Teprve později se u každé z nich vyvinulo individuální vědomí.

Na to vše myslel Spic, zatímco před ním se hromadily další a další duplikanti, kteří se mezitím zorientovali a zamířili ke skupině majora Luccy. Spic pomalu ustupoval. Ernie Logan už tu dávno nebyl.

Spic se pohyboval jen váhavě. První Tefrod byl už jen deset kroků od něj. Spic viděl, jak na něj namířil zbraň. To ho probralo. Vrhł se stranou. Výstřel ho minul, ale ve stejné chvíli vystřelil on sám. Najednou uslyšel nad sebou hlasy.

„Sám to nikdy nezvládneš, chlapče!" ozval se Crad Hopper zprava.

A zleva zahuhňal Poem:

„Ale ve třech už by to možná šlo!"

Následující vteřiny byly peklem. Spic střílel s precizností stroje. Spolu s Gradem a Poemem ničil dupli-kanty rychleji, než vycházeli ze stroje. Někde za nimi vyštěkával major Lucca vztekle rozkazy.

Protivník zatím změnil taktiku. Na chvíli to vypadalo, jako by stroje ustaly v činnosti. Pak se objevilo monstrum - robot, který se pohyboval na vlastním antigravovém poli rychlostí sportovního vozu a střílel na Pozemšťany.

„Rychle pryč!" vykřikl Spic a snažil se, aby vzdálenost mezi ním a příšerným robotem byla co nejrychleji co nevětší. Koutkem oka zahlédl, že Poem usiloval o totéž. Pátral po Cradovi a krev mu ztuhla v žilách.

Crad zůstal ležet. Nehnutě, ruce rozhozené, jako by byl mrtvý. Robot ho nevšímavě minul při honbě za Poemem.

Spic vykřikl.

„Poeme- pozor!"

Vtom Crad vyskočil a dvěma, třemi kroky robota dohnal. Stroj, jehož

pozornost patřila stále ještě prchajícímu Poemovi, ho neupozoroval. Z méně než dvou metrů do něj Crad vyprázdnil svůj blaster. Robot explodoval.

Crad na Špice zamával.

„Tak to jsme celkem zvládli," vyhrkl.

Poem se k němu rozeběhl.

„ty tvrdohlavý blázne!" křičel. „Vždyť jsi mohl přijít o krk!"

Major Lucca s ostatními muži se v širokém rozestupu blížili k duplikátoru.

„Dal jsem povel k ústupu!" připomenul major Špicovi důrazně. „Nesplnili jste rozkaz!"

Spic se postavil do pozoru.

„Odpusťte, pane. Nadporučík Lo-gan mi přikázal, abych kryl ústup."

Lucca sebou trhl.

„Logane!" zařval. „Za tenhle nesmysl se budete zodpovídat!" Pak se obrátil k duplikátorům a chvíli si je prohlížel.

„Tyhle stroje jsou možná důležité a zajímavé," pronesl ostrým, jasným hlasem, „ale nemůžeme si dovolit nechat je tu stát. Každou chvíli mohou začít znovu vyplivoval duplikan-ty. Potřebujeme mít krytá záda. Palte!"

Všechny zbraně byly okamžitě namířeny na duplikátory a začaly dštít oheň. Spic viděl, jak se siluety rozpíjejí, jak se věže hroutí a roztékají. V hale začalo být horko a naplnil ji hustý dým. Za několik minut byly z duplikátorů neutěšené trosky.

Jen jeden z nich zůstal ušetřen - ten, který předtím nebyl aktivován. Nikdo nebyl tak blízko, aby na něj mohl střílet, a protože nefungoval, nechtěl k němu Lucca zvlášť nikoho posílat.

Lucca podal vysílačkou krátkou zprávu Melbaru Kasomovi. Pak poručil skupině, aby se stáhla k východu. Právě křídlo se přitom přiblížilo ke čtvrtému, dosud nepoužitému duplikátoru, až na dvacet metrů. Spic ho pozoroval s nedůvěrou. Všichni ostatní upírali oči k východu, a tak byl Spic jediný, kdo viděl, co se stalo:

Základna obrovského stroje se rozevřela. Vznikl čtvercový otvor, z něhož to rudě zářilo, tak jako předtím u ostatních

strojů. Z otvoru se však vynořil robot a zamířil přímo k muži, který pochodoval na vnějším pravém křídle.

Byl to Ernie Logan!

Spic vyrazil varovný výkřik. Všichni sebou trhli. Major Lucca se zastavil a rozhlížel se.

Jen Logan kráčet dál.

Robot byl u něj rychlostí blesku. Čtyři nebo pět chapadel Pozemšťana popadlo a než se kdo stačil vzpamatovat, zmizel s ním uvnitř stroje.

Spic věděl, co se teď stane. Přesto sebou trhl, když se duplikátor náhle rozzářil. Crad a Poem byli náhle vedle něj. Uslyšel Poemův hlas:

„ty víš, co se teď stane, vid’?“

„Ano,“ vydechl a jeho hlas byl suchý a bezútěšný.

„Musíme ho odtamtud zkusit dostat,“ zabručel Crad.

Spic přikývl.

Pak uviděl, jak se něco pohnulo. Objevila se postava. Pak další.

Loganové.

A nebo alespoň duplikanti, kteří byli Erniemu Loganovi tak podobní, jako jeho obraz v zrcadle.

Duplikanti se rozhlíželi. První z nich spatřil Špice a náhle se z neohrabaného, právě teď „narozeného“ stvoření stal neúprosný protivník. Díky Loganovým myšlenkám nenáviděl muže před sebou - a díky stroji věděl, jak ho má zabít.

Vystřelil bez varování. Spic pocítil ostrou bolest v levém rameni. Upadl na tvář. Nekonečně dlouho bojoval s černotou, která ho chtěla zahalit. Ale nechtěl se vzdát. Zuřivý vztek ho ovládl až do posledního nervu. Musel se bránit, jinak bude zabit. Zabijí ho duplikanti, kteří cítí Loganovu nenávist!

Slabost ustoupila. Postavil se.

Muži majora Luccy mezitím obstoupili duplikátor a pálili. Duplikanti používali novou taktiku. Už nevyhlédali pomalu, ale vyskakovali rychlými, dlouhými skoky. Přesto se Luccovým

mužům podařilo zabít dvě třetiny z nich, ještě než stačili vypálit první výstřel. Problém byl, že duplikátor chrtil neustále další a další, takže zbylá třetina narostla tak, že byla vážným nebezpečím.

Spic byl asi deset metrů od otvoru, z něhož duplikanti vyskakovali. Stejně daleko za ním byl kruh Luccových mužů. Duplikanti ho museli považovat za mrtvého. Jen tak se dalo vysvětlit, že si ho nevšímal. Na obou koncích půlkruhu zuřil tak divoký boj, že si ho nikdo nevšímal ani teď. Toho musel využít. Kdyby se mu podařilo napadnout duplikanty ze strany a zmást je, mohli by je Luccovi lidé přemoci. Byla to jediná možnost. Spic si byl jist, že Lucca na duplikátor nezaútočí, dokud bude vědět, že je Logan uvnitř.

Pomalů se připlížil k základně věže. Duplikanti si ho nevšímal. Jejich pozornost se soustředila na Luc-covy muže.

Dostal se až k duplikátoru a přitiskl se vedle otvoru ve zdi. Když se objevil další duplikant, zničil ho Spic, ještě než pochopil, co se s ním děje. Spic sebral jeho zbraň. Ostatní duplikanti už si ho všimli, několik z nich se obrátilo a mířilo k němu. Spic zůstal stát, pečlivě zamířil a poslal jim vstříc salvu. Několik zasáhl, zbytek běžel dál.

Spic se otočil. Dosáhl svého cíle. Duplikanti byli zmatení a Luccovi muži toho využili, aby je zastavili. ke Špicovi teď mířili vzteklí duplikanti z obou stran. Vypálil další dvě salvy, ale to nepomohlo. Čím víc jich zničil, tím, víc se jich odpojilo od obou hlavních skupin a mířilo k němu. Byla už jen jedna cesta.

Otočil se a utíkal. Pak se vrhl do otvoru ve stroji.

První jeho pocit bylo přišerné horko. V červeném světle viděl, že se nachází v jakési krychli, z níž vedla rampa dál do útrob stroje.

Spic si otřel z čela pot a ohlédl se. Zdálo se, že Luccovi lidé definitivně zlomili odpor duplikantů a teď je hnali před sebou. Spic si oddechl.

Z útrob stroje se nyní ozývaly, čím dál hlasitější zvuky. Spic

vyšel pár kroků nahoru po rampě a zjistil, že zahýbá doprava. Pak zaslechl kroky Ihned uskočil zpátky. Objevil se duplikant. Mířil přímo k východu, aniž Špice zaznamenal, a vyskočil ven. Spic se o něj dál nestaral. Než se objeví další, mine osm a nebo deset vteřin, a za tu dobu se snad bude moci dostat do nějaké lepší skrýše.

Vyběhl rychle nahoru po rampě. Za odbočkou se stoupání snížilo. Oči už si zvykly na podivné načervenalé světlo, tak viděl hezký kousek dopředu. Deset metrů před ním byl vchod do místnosti, v níž zahlédl obrysy několika postav. Přicházely odtamtud hlasy. Mluvily tefrodsky. Spic jim nerozuměl, ale ten hluk stačil k tomu, aby se odvážil ještě o kus dál.

Pomaličku se sunul dál - když náhle za sebou ucítil pohyb. Zkameněl leknutím. Jen s námahou se mu podařilo otočit se. Byl přesvědčen, že za sebou uvidí několik duplikantů, kterým se i přes odpor Luccových mužů podařilo vrátit se do stroje.

Před ním se vynořily z přítmí dvě postavy - jedna malá a drobná a druhá silná a podsaditá. Pocit úlevy byl tak silný, že málem zapomněl na opatrnost a hlasitě se rozesmál. Crad Hopper přistoupil těsně k němu a zašeptal:

„Nemohli jsme tě přece nechat samotného, ne?“

Spic ukázal nahoru na rampu a položil si prst na ústa. Někde tam nahoře musel být i robot, který ulovil Ernieho Logana. Mohl reagovat i na sebenepatrnější hluk. Bylo třeba mít se na pozoru. Spic se dál sunul nahoru. Za sebou měl Crada Hoppera a Poema Lagrangea. Cítil se mnohem líp.

Několik metrů před koncem rampy se zastavil. Přitiskl se co nejvíc ke zdi, aby ho nebylo vidět. Napadlo ho, že už alespoň půl minuty nesešel po rampě žádný duplikant. Co se stalo?

Vtom se objevil známý robot. Spic se odlepil od zdi a vrhl se mu do cesty. Ještě v pádu přitiskl prsty na spoušť obou svých zbraní a vypálil. Tři nebo čtyři metry před ním bylo náhle strašně jasno. Pod koncentrovanou palbou ze čtyř blasterů se robot proměnil v bezmocný útvar ze zkrouceného plechu.

„Rychle, dál!" zavelel Spic.

Před ním ležela dlouhá, červeně osvětlená místnost, kde se zdržoval alespoň tucet duplikantů. Na druhém konci místnosti byl dveřím podobný otvor a v něm stál nahý duplikant. Vpravo a vlevo byly věšáky, kde viselo oblečení a zbraně. Vpravo, hned vedle vchodu, se zvedal malý pult se spoustou tlačítek, kontrollek a páček.

Duplikanti zkameněli překvapením. Pár z nich bylo teprve napůl oblečeno. Spic nečekal, až se vzpamatují. Zničil oba, kteří mu byli nejbližší. Ostatní zpanikařili. S výkřiky se vrhali k zadnímu východu. Ale to už se objevili Poem a Crad a postavili se tam se zbraněmi v rukou.

To rozhodlo. Chvějící se duplikan-ti se shromáždili uprostřed místnosti. Všichni vypadali jako Ernie Logan, měli Loganovo vědomí - takže ovládali interkosmo.

„Chci vědět, kde je člověk, podle nějž jste byli stvořeni!" řekl jim Spic pomalu a zřetelně.

Duplikanti na něj zarytě zírali. Crad a Poem jim mezitím odebrali zbraně.

„O nic se nesnažte," pokračoval Spic. „Vím, že mi rozumíte. Tak kde je?"

Duplikanti zatvrzele mlčeli. Spic dostal vztek. Jeden z duplikantů udělal krok dopředu.

„Nevíme to přesně," řekl neohrabaně. „Tamto s tím nějak souvisí."

Ukázal na pult u vchodu. Spic se obrátil na Poema.

„To je tvoje specializace," řekl mu. „Snaž se Logana osvobodit!"

„Jako kdybych o to stál," zahuhňal Poem a dal se do práce. Šikovnými prsty zkoumal pult. Ať už to bylo štěstí nebo zkušenost - netrvalo to ani minutu, část levé postranní stěny se odsunula a odhalila něco jako sarkofág, zahalený modrým světlem, v němž spočívalo lidské tělo.

Tělo Ernieho Logana! Logan byl nahý a v bezvědomí.

„Grade-vezmi ho!" přikázal Spic.

Crad neochotně zabručel. Pak se sklonil a vytáhl Logana ven. Bez potíží si ho hodil přes ramena.

„Jdeme," rozhodl Spic. „Crad dopředu, Poem a já poženeme zajatce před sebou. Vyrazíme!"

Na půl cestě potkali skupinu Luccových lidí.

„Vyklízíme to tu!" zvolal první z nich. „Rozkaz z CRESTU III! Silná tefrodská flotila je na cestě sem."

Ústup probíhal ve spěchu, ale organizovaně. Luccovi muži zničili i poslední duplikátor. Několik z nich objevilo v sousední místnosti zařízení, kterému CREST III vděčila za nedobrovolné přistání na cizí planetě. Těžké generátory a projektory byly zničeny.

Shifty na povrchu už byly připravené. Komando se vrátilo na CREST III.

Škody, které loď utrpěla v lineárním vesmíru, byly mezitím odstraněny. Několik vteřin poté, co se shifty vrátily, loď odstartovala.

Icho Tolot dal podivuhodné planetě, kterou nechali za sebou, jméno Multika.

Než se tefrodská flotila přiblížila na dostřel, zmizela CREST III v lineárním vesmíru.

EPILOG

Perry Rhodan považoval akci Multika za neočekávaný, ale o to větší úspěch. Poprvé se mu podařilo Mistry ostrovů a jejich centrální strážce, Tefrody, opravdu překvapit. Boj v lineárním vesmíru bylo

. něco, co nemohli předvídat. Místo, aby zničili CREST III, byli útočníci sami zničeni. CREST III se na-

; proti tomu dostal tam, kde ho Mistři nejméně čekali - na planetu, kde Tefrodi právě budovali novou Zakladnu.

Icho Tolot se domníval, že dupli-kátory byly jádrem základny Multika. Poukázal na několik událostí, kde hrály hlavní roli skupiny naprosto stejně vypadajících Tefrodů. Podle jeho názoru tvořili hlavní část tefrodských posádek

duplikanti. Jako šablona pro každý duplikátor byl vybrán zdravý a inteligentní muž. Všechny bytosti, které duplikátor vytvořil, měly psychické a fyzické vlastnosti svého vzoru. Tímto způsobem si Tefrodi - nebo Mistři ostrovů - zajistili nevyčerpatelnou zásobu prvotřídního personálu.

Deset duplikantů dopravil major Lucca na CREST III jako zajatce. Zabývali se jimi lékaři a psychologové

a získali užitečné informace o fyziologii a způsobu myšlení těchto umělých bytostí. Výzkum probíhal rychle - z velmi dobrého důvodu. Každý z duplikantů - kteří se mimochodem oslovovali čísly a nikoli jmény - měl v mozku zabudovaný čip, a z dosavadních setkání s Tefrody bylo známo, že jeho prostřednictvím dostávali příkazy k boji nebo sebevraždě, kterým se nebylo možné bránit.

Padesát minut po startu takový signál přišel a zničil je. Mistři ostrovů jednali - ale příliš pozdě.

Významné bylo, že signál duplikanty zasáhl, když byla CREST III v lineárním vesmíru. Vyslat signály zvenku do lineárního vesmíru byl výkon, který ležel daleko za hranicemi možností pozemské technologie. Poslední události svědčily nejen o tom, že Mistři ostrovů je možné přelstít, ale i o tom, že mají znalosti, o nichž může pozemská věda zatím jen snít.

Nadporučík Ernie Logan se probral. Vyprávěli mu, co se stalo. Nato se vydal k poručíku Špiců Sniderovi a měl s ním delší debatu, která nakonec skončila tím, že se Logan omluvil za své chování v posledních dnech.

Po osmihodinovém spánku zaujal Spic zase své místo v malé kabině. Nohy si položil na pult a vzal si knihu. Po krátkém hledání našel místo, kde před časem četbu přerušil.

Autor se zabýval významem posledních objevů a spekuloval o budoucnosti. Obraz, který vykreslil, nevypadal moc lákavě. Zvláště jeden bod zaujal Spice tak, že vytáhl z kapsy propisku, aby si na okraj knihy napsal poznámku.

Zjistil, že náplň došla. Měl ale u sebe náhradní. Tyhle

náplně vyrobili kosmičtí inženýři a to byli géniové, i když se jednalo o malé, každodenní věci.

Spic si znovu vzal knihu a na okraj napsal ve své rodné řeči:
Say it again, Charlie!